

Henri Blyton

nhà văn được ưa thích mọi thời đại

MALORY TOWERS

Học kỳ đầu tiên

mới mẻ

First

Term at
Malory
Towers

Books

NO. 1000
SIGNED
EDITION

Table of Contents

Mục lục

Malory Towers - Tòa Tháp Malory : Học Kỳ Đầu Tiên Mới Mẻ

Phần 2. Malory Towers

Phần 3. Đêm Và Sáng Đầu Tiên

Phần 4. Lớp Của Cô Potts

Phần 5. Tuần Đầu Tiên Trôi Qua

Phần 6. Trò Đùa Bé Nhỏ Của Alicia

Phần 7. Darrell Mất Bình Tĩnh.

Phần 8. Darrell Và Gwendoline

Phần 9. Alicia Gặp Rắc Rối

Mục lục

Malory Towers - Tòa Tháp Malory : Học Kỳ Đầu Tiên Mới Mẻ

Phần 2. Malory Towers

Phần 3. Đêm Và Sáng Đầu Tiên

Phần 4. Lớp Của Cô Potts

Phần 5. Tuần Đầu Tiên Trôi Qua

Phần 6. Trò Đùa Bé Nhỏ Của Alicia

Phần 7. Darrell Mất Bình Tĩnh.

Phần 8. Darrell Và Gwendoline

Phần 9. Alicia Gặp Rắc Rối

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Malory Towers - Tòa Tháp Malory : Học Kỳ Đầu Tiên Mới Mẻ

PHẦN 1. Lên đường tới trường nội trú

Darrell Rivers nhìn lại mình trong gương. Đã sắp đến giờ lên tàu, nhưng vẫn còn đủ vài phút để cô bé ngắm mình trông ra sao trong bộ đồng phục mới. 'Đẹp thật'. Darrell nói và xoay một vòng. 'Áo khoác nâu, mũ nâu, nơ da cam, áo nâu ở trong và một cái thắt lưng da cam. Mình thích đấy'.

Mẹ Darrell ngó vào phòng cô bé, và mỉm cười. 'Tự khen mình đấy à?', mẹ nói. 'Ừ', mà mẹ cũng thấy đẹp lắm. Đúng là Malory towers có đồng phục rất đáng yêu. Đi thôi, Darrell. Con không muốn lỡ tàu ngay ngày đầu tiên của năm học thứ nhất chứ!'

Darrell thấy phấn khởi lắm. Lần đầu tiên trong đời, cô bé sẽ tới học ở trường nội trú. Trường Malory Towers không nhận học sinh dưới 12 tuổi, nên Darrell sẽ là một trong những cô bé "ít ỏi" ở đó. Cô bé mong mình sẽ có một năm học với thật nhiều kỷ niệm và tình bạn, học hành và vui chơi.

'Mọi thứ sẽ thế nào nhỉ?', cô bé không ngừng băn khoăn. 'Mình đã đọc rất nhiều chuyện về trường học, nhưng mình nghĩ ở Malory Towers thì không hoàn toàn giống nhau như thế. Mỗi trường phải có những chuyện khác nhau chứ. Hy vọng mình có thật nhiều bạn ở đó'.

Darrell cũng buồn vì phải chia tay bạn bè cũ. Không ai trong số họ tới học ở Malory Towers. Cô bé đã từng học cùng họ trước đây, nhưng hầu hết những người bạn đó đều ở lại trường cũ hoặc tới những trường nội trú khác.

Vali của cô bé đầy chật. Ở bên cạnh có viết dòng chữ màu đen thật lớn: DARRELL RIVERS. Trên những miếng nhãn dính là chữ MT, viết tắt của

Malory Towers. Darrell chỉ xách cái vợt tennis đựng trong bao riêng của nó, và một chiếc túi nhỏ mà mẹ đã sắp xếp những thứ cần cho đêm đầu tiên.

'Vali của con sẽ không được mở ngày vào buổi tối đầu tiên đâu', mẹ nói. 'Nên mỗi học sinh cần cầm theo một túi xách nhỏ có quần áo ngủ và bàn chải, và những thứ cần thiết khác kiểu như thế. Đây là 5 bảng cho con. Con phải giữ mà tiêu trong cả học kỳ đấy, vì không học sinh nào ở khối lớp của con được giữ nhiều tiền hơn thế'.

'Con sẽ chỉ tiêu thế thôi!'. Darrell nói, nhét tiền vào ví. 'Con cũng chẳng phải mua gì nhiều ở trường. Có tắc xi rồi kìa mẹ. Đi thôi!'

Cô bé tạm biệt bố rồi, sáng nay bố vẫn phải đi làm. Bố đã ôm cô bé rất chặt và nói. 'Tạm biệt và chúc con con may mắn, Darrell. Con sẽ học được rất nhiều từ Malory Towers, vì đó là một trường tốt. Hãy cố gắng đáp lại thật nhiều con nhé!'

Cuối cùng họ cũng khởi hành, cả cái vali cũng được lên tắc xi, "ngồi" cạnh bác tài xế. Darrell thò đầu ra để nhìn lại ngôi nhà mình. 'Chị sẽ quay về sớm thôi!', cô bé gọi to với con mèo đen mập ngồi trên bờ tường và đang tự liếm mình. 'Chắc lúc đầu con sẽ nhớ nhà lắm nhưng rồi sẽ quen nhanh thôi, phải không, mẹ?'

'Tất nhiên rồi', mẹ cô bé nói. 'Con sẽ vui đến mức chẳng muốn về nhà vào kỳ nghỉ hè ấy chứ!'

Họ phải lên London để đi tàu tới Cornwall, nơi có trường Malory Towers. 'Luôn có một chuyến tàu đặc biệt tới Malory Towers', bà Rivers nói. 'Xem kìa, có một bảng thông báo đấy. Malory Towers. Sân ga số bảy. Đi nào. Chúng ta đến kịp giờ đấy. Mẹ sẽ ở với con vài phút để nhìn thấy con gặp được cô giám thị Nhà của con, và các bạn khác nữa, rồi mẹ mới về'.

Họ đi tới sân ga. Một đoàn tàu dài đậu ở đó, ghi rõ chữ Malory Towers. Tất cả các toa đều dành cho các học sinh của trường. Đoàn tàu cũng có

những cái nhãn khác nhau ở các cửa sổ. Nhóm toa thứ nhất ghi 'Tháp Bắc'. Nhóm toa thứ hai ghi 'Tháp Nam'. Rồi có những toa có nhãn 'Tháp Tây' và 'Tháp Đông'.

'Con là tháp Bắc', mẹ cô bé nói. 'Malory Towers có bốn Nhà nội trú khác nhau cho học sinh, trên đỉnh mỗi nhà đều có một ngọn tháp. Con sẽ ở Tháp Bắc, cô Hiệu trưởng bảo thế, và cô giám thị Nhà của con là cô Potts. Chúng ta phải tìm cô ấy'.

Darrell nhìn quanh, những cô bé đứng trên sân ga đông chật. Tất cả đều có vẻ là học sinh của Malory, vì Darrell thấy những cái áo khoác và mũ nân, với những chiếc nơ màu da cam, ở khắp nơi. Tất cả họ đều có vẻ quen biết nhau, cười nói to hết cỡ. Darrell chợt cảm thấy bối rối kinh khủng.

Mình sẽ chẳng quen được tất cả những cô bạn này! Cô bé nghĩ khi nhìn quanh. Mấy chị học sinh lớn trông đẹp quá! Trông họ thật trưởng thành. Đến mức mình thấy lo sợ rồi.

Tất nhiên những cô học sinh của khối lớp lớn trông có vẻ rất trưởng thành đối với Darrell. Họ chẳng hề để ý đến những cô học sinh nhỏ. Các cô học sinh nhỏ luôn nhường đường cho họ, và họ trèo lên các toa tàu của mình với vẻ tự tin và kiêu hãnh.

'Chào, Lottie! Chào, Mary! Úi Penelope kìa! Chào, Penny, lại đây. Hilda, cậu không bao giờ chịu viết thư cho mình trong kỳ nghỉ, đồ xấu tính! Jean, lên toa của bọn mình đi!'

Những giọng nói vui tươi rộn rã khắp sân ga. Darrell tìm mẹ. À, mẹ kia rồi, mẹ đang nói chuyện với một cô giáo có vẻ mặt sắc sảo. Đó hẳn là cô Potts. Darrell nhìn cô chăm chú. Ủ, cô bé thích cô Potts đấy - thích cái cách mà cô hấp háy mắt - nhưng miệng cô ấy thì có vẻ rất cương quyết. Bị ghi vào "sổ đen" của cô ấy chắc sẽ không hay ho gì đâu.

Cô Potts bước lại gần và mỉm cười với Darrell. 'À, học sinh mới!', cô ấy nói. 'Em sẽ vào toa của cô ở phía dưới - nhìn kia, cái toa đằng kia kia. Học sinh mới luôn đi với cô'.

'Ôi, hóa ra có các bạn mới nữa ngoài em ra ạ, tức là trong khối lớp của em ấy ạ?'. Darrell hỏi.

'À, đúng vậy. Hai bạn nữa. Họ chưa đến. Bà Rivers, đây là một em học sinh cùng lớp với Darrell - Alicia Johns. Em ấy sẽ ở bên cạnh Darrell sau khi bà tạm biệt Darrell'.

'Chào', Alicia nói, và nháy mắt với Darrell bằng đôi mắt long lanh. 'Mình cùng lớp với cậu. Cậu có muốn ngồi một ghế ở góc không? Nếu có thì nhanh lên'.

'Vậy thì tạm biệt con nhé, con yêu', bà Rivers nói giọng vui vẻ. Bà hôn Darrell rồi ôm cô bé. 'Mẹ sẽ viết trả lời ngay khi nhận được thư của con. Chúc con thật vui!'

'Tất nhiên rồi ạ', Darrell nói và nhìn theo mẹ rời khỏi sân ga. Cô bé không có thời gian để cảm thấy cô đơn vì Alicia đã nhận nhiệm vụ ngay tức khắc, cô bé đẩy Darrell phía toa của cô Potts rồi xô cô bé lên các bậc thang.

'Bỏ túi của cậu vào góc, tớ sẽ đặt túi của tớ ở đối diện đấy', Alicia nói. 'Rồi chúng ta có thể đứng ở cửa và xem có những chuyện gì nữa. Nhìn đằng kia xem. Hình ảnh minh họa của cuốn sách Làm Sao Để Không Tạm Biệt Con Gái Cứng Của Bạn đấy!'

Darrell nhìn theo hướng Alicia, và thấy một cô bé cũng cỡ tuổi mình, mặc cùng bộ đồng phục, nhưng tóc rất dài và buông xõa sau lưng. Cô bé đang bám chặt lấy mẹ và rên rĩ.

'Bây giờ điều mà bà mẹ đó nên làm là mỉm cười, nhét cho nó ít socola rồi đi luôn!'. Alicia nói. 'Nếu có đứa con như thế thì còn làm được việc gì.'

Cô con gái cứng tội nghiệp!'.

Bà mẹ cũng thê thảm gần như cô con gái. Bà cũng chảy nước mắt ròng ròng. Cô Potts kiên quyết đi tới chỗ họ.

'Bây giờ cậu xem cô Potty nhé', Alicia nói. Darrell sốc toàn tập. Potty! Cô bạn gaism ới quen dám gọi tên cô giám thị của mình thế đấy. Mà trông cô Potts không hề "tầm thường" một chút nào như ý nghĩa của cái từ Potty đó. Trông cô ấy hoàn toàn tự tin.

'Tôi sẽ nhận em Gwendoline', cô Potts nói với mẹ của cô bé đang khóc. 'Đã đến lúc em ấy phải lên tàu rồi. Em ấy sẽ quen nhanh thôi, thưa bà Lacey'.

Gwendoline có vẻ đã sẵn sàng đi, nhưng mẹ cô bé thì vẫn níu lấy con. Alicia khịt mũi. 'Có thấy tại sao Gwendoline lại dờ hời thế không?'. Alicia nói. 'Chính là vì mẹ nó! May mà mẹ mình lại thực tế hơn. Trông mẹ cậu cũng hay phết đấy - vui tươi, trẻ trung, nhỉ?.'

Darrell thấy vui khi Alicia khen mẹ mình. Cô bé nhìn thấy cô Potts dứt khoát gỡ Gwendoline ra khỏi bà mẹ và dẫn về phía Alicia.

'Alicia! Thêm một bạn nữa đây', cô Potts nói, và Alicia kéo Gwendoline lên toa tàu.

Mẹ Gwendoline cũng chạy theo tới toa tàu và nhòm vào trong. 'Ngồi vào ghế trong góc ấy, con yêu', bà mẹ nói. 'Và đừng dựa lưng vào máy tàu nhé. Con biết là dựa như thế sẽ làm con phát ốm mà. Với lại...'

Một cô bé nữa bước lên toa tàu. Đó là cô bé nhỏ nhắn, vững chãi, với khuôn mặt nghiêm trang và tóc tết chặt phía sau. 'Có phải đây là toa của cô Potts không?', cô bé hỏi.

'Đúng', Alicia đáp. 'Cậu là học sinh mới thứ ba à? Tháp Bắc?'

'Đúng. Mình là Sally Hope', cô bé đó nói.

'Mẹ cậu đâu?'. Alicia hỏi. 'Mẹ cậu phải giao cậu cho cô Potts trước đã, để cô ấy đánh dấu vào tên cậu trong danh sách'.

'Ôi, mẹ chẳng buồn đi với mình', Sally nói. 'Mình tự tới đây'.

'Tuyệt' Alicia noi. 'Đây, các bà mẹ cũng rất khác nhau. Một số người thì đi theo và mỉm cười và tạm biệt. Một số thì đi theo và khóc lóc - còn một số thì chẳng buồn đi theo'.

'Alicia - đừng nói nhiều', đó là giọng cô Potts. Cô biết kiểu ăn nói lung tung của Alicia. Bà Lacey bỗng nhiên trông có vẻ khó chịu, và quên luôn mất việc đưa ra thêm các hướng dẫn cho Gwendoline. Bà bực bội nhìn Alicia chăm chăm. thật may là bác bảo vệ thối còi ngay lúc đó và mọi người nhốn nháo giành chỗ.

Cô Potts nhảy lên toa với hai hoặc ba cô bé nữa. Cửa đóng sập. Mẹ Gwendoline nhòm vào, nhưng trời đất ơi, Gwendoline đang bò trên sàn, tìm thứ gì đó mà cô bé vừa làm rơi.

'Gwendoline đâu rồi?', giọng bà Lacey vang lên. 'Tôi phải nói tạm biệt. Nó...'

Nhưng đoàn tàu đã bắt đầu chuyển bánh. Gwendoline ngồi dậy và la toáng lên.

'Mình chưa kịp nói tạm biệt mẹ!', cô bé hét.

'Sao, cậu muốn nói tạm biệt bao nhiêu lần?'. Alicia gặng hỏi. 'Cậu đã nói hai mươi lần rồi còn gì'.

Cô Potts nhìn Gwendoline. Cô đã bắt cô bé ngồi vào chỗ và biết rằng cô bé đó là đứa con một được cưng chiều quá mức. Cô bé này sẽ vừa ích kỷ,

vừa khó dạy bảo đây.

Cô cũng nhìn Sally Hope bé nhỏ và lặng lẽ. Cô nhóc trông rất ngộ, với bím tóc tết chặt cứng, khuôn mặt kín đáo. Mẹ cô bé không tiễn cô. Liệu Sally có buồn vì điều này không? Cô Potts cũng chẳng đoán được.

Thế rồi cô nhìn Darrell. Khá dễ dàng để hiểu Darrell. Cô bé chẳng bao giờ giấu giếm điều gì, vì cô bé luôn nói ra những điều mình nghĩ, dù không đến nỗi thiếu ý tứ như Alicia. Một cô bé dễ thương, thẳng tính và đáng tin cậy, cô Potts nghĩ. Nhưng cũng có thể hơi nghịch ngợm. Trông cô bé có vẻ thông minh. Để rồi xem cô bé sẽ sử dụng đầu óc của mình thế nào! Mình nghĩ sẽ không quá khó khăn trong việc quản Darrell ở Tháp Bắc!

Các cô bé bắt đầu nói chuyện. 'Malory Towers trông thế nào?'. Darrell hỏi. 'Mình đã nhìn trên ảnh, tất nhiên. Trông to khủng khiếp'.

'Đúng đấy. Và nhìn ra biển thì đẹp cực', Alicia nói. 'Trường được xây dựng trên vách đá mà. May cho cậu là cậu được ở tháp Bắc - ở đó ngắm cảnh là tuyệt nhất'.

'Mỗi tháp có các phòng học riêng à?' Darrell hỏi. Alicia lắc đầu.

'Ồi không! Tất cả học sinh của các nhà ở các Tháp đều học cùng các phòng như thế thôi. Mỗi Nhà có khoảng sáu mươi học sinh. Pamela là huynh trưởng nhà chúng ta. Chị ấy kia kìa!'

Pamela là một cô bé cao dong dỏng, cô lặng lẽ đi vào toa với một học sinh khác cùng tuổi. Trông họ có vẻ rất gần gũi với cô Potts, họ hào hứng thảo luận với cô những kế hoạch cho năm học tới.

Alicia một cô bạn khác tên là Tessie, Sally và Darrell cũng nói chuyện với nhau. Gwendoline ngồi trong góc trông rất ủ ê. Nhưng chẳng ai để ý đến cô bé. Và cô bé không hề quen với việc bị bỏ rơi như vậy! Cô bé bắt đầu sụt sịt, và lén liếc mắt nhìn mọi người. Alicia tinh mắt nhận thấy điều

đó và nhe răng cười. 'Cứ giả vờ như không biết nhé!', cô bé thì thầm với Darrell. 'Những người thực sự thấy buồn luôn quay mặt đi và cố gắng che giấu cơ. Đừng tỏ ra chú ý một chút nào đến bé yêu Gwendoline nhé'.

Khổ thân Gwendoline! Giá như cô bé biết rằng sự thiếu thông cảm của Alicia chính là điều tốt nhất cho mình. Cô bé đã luôn làm quá mọi chuyện lên, còn cuộc sống ở Malory Towers thì sẽ không bao giờ dễ dàng cho cô bé.

'Vui lên nào, Gwendoline', cô Potts nói bằng giọng vui vẻ, và ngay lập tức quay sang nói chuyện tiếp với những cô học sinh lớn hơn.

'Mình muốn ôm quá', cuối cùng Gwendoline tuyên bố, cô bé có vẻ kiên quyết trở thành trung tâm chú ý và phải đòi được sự thông cảm bằng cách nào đó.

'Trông cậu có vẻ gì thế đâu', Alicia nói toạc móng heo. 'Phải không ạ, thưa cô Potts? Lúc nào em mà ôm thì trông em xanh lét cơ mà'.

Gwendoline ước giá như mình có thể lăn ra ôm thật! Như thế để cho con bé đánh đá kia thấy. Cô bé ngồi dựa lại vào ghế, và lằm bằm yếu ớt. 'Mình thực sự thấy ốm quá! Ôi, mình phải làm gì bây giờ?'

'Đây, đợi chút - mình có cái túi giấy đây', Alicia nói, và rút một cái túi giấy to tướng ra từ trong túi xách của mình. 'Mình có một ông anh lúc nào cũng phát ốm trong xe ô tô, nên đi đâu mẹ mình cũng mang theo túi giấy, cho anh Sam đó. Mình luôn thấy rất buồn cười khi anh ấy chúi mũi vào cái túi, ôi ông anh Sam khốn khổ - trông như co ngựa bị buộc túi thức ăn ở mồm ấy!'

Không ai có thể nhịn cười khi nghe câu chuyện của Alicia. Tất nhiên, Gwendoline thì không cười, mà trông rất tức giận. Con bé khó ưa đó lại đem mình ra làm trò hề. Mình sẽ không ưa nó một chút nào hết. Sau đó Gwendoline ngồi im lặng, và không buồn cố tìm kiếm sự chú ý của người

khác nữa. Cô bé sợ vì không biết Alicia có thể nói tiếp những gì. Nhưng Darrell thì nhìn Alicia với vẻ thích thú và yêu mến. Cô rất mong Alicia làm bạn mình! Hẳn sẽ vui lắm!

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 2. Malory Towers

Đó là một chuyến đi dài để tới Malory Towers, nhưng vì có khoang điểm tâm trên tàu, nên các cô bé lần lượt tới đó để ăn, cũng là một cách nghỉ ngơi thư giãn. Trên tàu cũng có trà nữa. Lúc đầu, tất cả các cô bé đều thích nói chuyện, nhưng họ mệt dần và trở nên im lặng hơn. Một số đã ngủ. Đúng là một cuộc hành trình dài!

Thật phấn khởi khi cuối cùng cũng đến ga chót để tới Malory Towers. Trường học cách đó một hai dặm, và có những chiếc xe buýt lượn đàu sẵn bên ngoài ga để đưa các cô bé về trường.

'Đi nào', Alicia nói, túm chặt tay Darrell. 'Nếu nhanh chân, chúng ta có thể chọn một cái ghế trước trên xe, bên cạnh bác tài xế. Nhanh lên! Lấy túi chưa?'

'Mình cũng đi', Gwendoline nói. Nhưng đến khi cô bé thu xong đồ đạc của mình thì những người khác đã đi trước từ lâu rồi. Họ trèo cả lên những ghế trước. Các cô bé khác đều đi thành nhóm hai hoặc ba người, và người giúp vác hành lý duy nhất của nhà ga giúp bác tài xế chất rất nhiều vali lên những chiếc xe buýt.

'Từ đây chúng ta có thể nhìn thấy Malory Towers không?'. Darrell nhìn quanh và hỏi.

'Không'. Khi nào nhìn thấy được thì mình sẽ nói. Có một góc mà chúng ta sẽ đột ngột nhìn thoáng thấy trường', Alicia nói.

'Đúng đấy. Nhìn thấy rất bất ngờ, hay lắm', Pamela nói. Đó là huỳnh trường trầm lặng của tháp Bắc. Cô ngồi ngay sau Alicia và Darrell. Đôi mắt

cô sáng bừng lên khi nói. "Malory Towers trông đẹp nhất khi chúng ta đi đến góc đó, đặc biệt nếu có mặt trời ở phía sau".

Darrell có thể cảm thấy sự ấm áp trong giọng nói của Pamela khi chị ấy nói về ngôi trường mình yêu quý. Darrell nhìn Pamela và thấy thích chị ấy ngay lập tức.

Pamela thấy Darrell đang nhìn mình và cười to. 'Em may mắn đấy, Darrell ạ', cô nói. 'Em mới chỉ bắt đầu học ở Malory Towers! Em còn rất nhiều năm học nữa ở phía trước. Còn chị thì sắp xong rồi. Một hai học kỳ nữa thôi, và rồi chị sẽ không tới Malory Towers nữa - nếu có thì cũng chỉ tới thăm trường như một học sinh cũ. Em nhớ tận hưởng khi còn có thể nhé'.

'Vâng ạ', Darrell nói và nhìn về phía trước, chờ đợi được lần đầu tiên nhìn thấy ngôi trường mà mình sẽ học trong ít nhất là sáu năm.

Họ ngoặt ở một góc đường. Alicia thúc khuỷu tay. 'Kia kìa, nhìn xem! Đằng kia, trên đỉnh đồi ấy! Biển ở phía sau ấy, bên dưới những vách đá cơ, nhưng tất nhiên là cậu không thể nhìn thấy được'.

Darrell nhìn theo. Cô bé thấy một tòa nhà khổng lồ, có vẻ hình vuông, làm bằng đá xám nhạt đứng cao tít trên một ngọn đồi. Ngọn đồi đó thực ra là một vách đá dốc xuống biển. Ở hai đầu mút của toàn nhà trắng lè là hai ngọn tháp tròn. Darrell có thể nhìn thấy hai ngọn tháp khác phía sau, tổng cộng là bốn. Tháp Bắc, Nam, Đông và Tây.

Cửa sổ lấp lánh sáng. Những cây leo xanh tốt che phủ nhiều phần của các bức tường và nhiều chỗ bò tít lên tận mái. Trông như một lâu đài cổ xưa vậy.

Trường mình! Darrell nghĩ, và một cảm giác ấm áp nhẹ nhàng nhen lên trong tim cô bé. Rất đẹp. Mình thật may mắn khi được coi Malory Towers là trường - và là nhà - trong nhiều năm sắp tới. Mình sẽ yêu trường lắm.

'Có thích không?', Alicia hỏi, vẻ sốt ruột.

'Có, thích lắm', Darrell nói. 'Nhưng chắc mình sẽ không bao giờ thuộc hết được đường đi, vì trường lớn quá'.

'Ôi, mình sẽ chỉ cho cậu', Alicia nói. 'Cậu sẽ biết hết đường đi nhanh lắm ấy'.

Xe buýt rẽ ở góc khác và Malory Towers khuất khỏi tầm nhìn. Rồi nó lại hiện ra, gần hơn, ở góc rẽ tiếp theo, và chẳng bao lâu thì tất cả các xe buýt đều dừng lại trước những dãy bậc thang dẫn tới cánh cổng trước vĩ đại.

'Trông như lối vào lâu đài vậy!'. Darrell nói.

'Đúng thật', Gwendoline nói bất ngờ từ phía sau. 'cảm thấy mình giống như một nàng công chúa cổ tích nếu bước lên những bậc thang đó!'. Cô bé hất mái tóc vàng qua vai.

'sẽ như thế!'. Alicia nói, vẻ coi thường. 'Nhưng rồi cậu sẽ phải tổng những ý tưởng kiểu đó ra khỏi đầu khi cô Potty làm việc với cậu. Sớm thôi!'.

Darrell bị tụt lại một bước và ngay lập tức lạc lối trong đám đông các cô bé, tất cả đều ào lên các bậc thang. Cô bé nhìn quanh tìm Alicia, nhưng dường như Alicia đã biến mất. Thế là Darrell đành đi tiếp lên trên, nắm chặt chiếc túi xách nhỏ và cái vợt tennis, cảm thấy cô đơn và lạc long giữa đám đông các cô học sinh đang ríu rít nói chuyện. Cô bé còn cảm thấy khá sợ hãi khi không có Alicia thân thiện ở bên cạnh!

Sau đó mọi thứ trở nên khá mờ ảo. Darrell không biết phải đi đâu và phải làm gì. Cô bé tìm kiếm Alicia, hoặc Pamela huynh trưởng một cách vô vọng. Liệu cô bé có nên đi thẳng tới tháp Bắc không? Tất cả mọi người đều có vẻ biết rõ phải làm gì và đi đâu, trừ Darrell tội nghiệp!

Thế rồi Darrell nhìn thấy cô Potts, cô bé thấy nhẹ cả người. Cô bé vội chạy đến chỗ cô Potts, và cô Potts nhìn xuống, mỉm cười. 'Sao! Bị lạc à? Alicia tinh quái đâu rồi? Bạn ấy phải để ý em cơ mà. Tất cả các học sinh tháp Bắc cần tới đó và dỡ túi đồ dùng cho buổi đêm ra. Bà quản lý đang đợi các em ở đó'.

Darrell hoàn toàn không biết phải đến tháp Bắc theo hướng nào, nên cô bé cứ đứng cạnh cô Potts, chờ đợi. Một chút sau Alicia lại xuất hiện, cùng với một đám học sinh khác.

'Này!', cô bé nói với Darrell. 'Mình đã để lạc mất cậu. Tất cả ở đây đều là học sinh khối lớp bọn mình, nhưng bây giờ thì mình không nói tên của các bạn ấy cho cậu đâu, vì sẽ rối hết lên thôi. Một số bạn là ở tháp Bắc, nhưng một số ở các Nhà khác nữa. Đi nào, tới tháp Bắc và gặp Bà quản lý. Bé cưng Gwendoline đâu rồi?'

'Alicia', cô Potts nói, giọng nghiêm khắc, nhưng mắt lại hấp háy. 'Hãy cho Gwendoline một cơ hội!'

'Còn Sally Hope? Cậu ấy đâu rồi?'. Alicia nói. 'Lại đây, Sally. Được rồi ạ, thưa cô Potts, em sẽ dẫn các bạn ấy tới tháp Bắc, và chăm sóc các bạn ấy!'

Sally, Gwendoline và Darrell đi theo Alicia. Họ đang đứng trong một phòng lớn, có cửa ở mỗi phía và một lối cầu thang uốn cong dẫn lên trên.

'Phòng họp, phòng tập, phòng thí nghiệm, các phòng nghệ thuật, phòng may vá, tất cả đều ở phía này', Alicia nói. 'Đi nào, chúng ta sẽ băng ngang qua Sân Lớn để tới Tháp'.

Darrell tự hỏi sân Lớn là gì. Và cô bé cũng nhanh chóng hiểu ra. Malory Towers được xây dựng quanh một khu đất rộng hình chữ nhật, gọi là Sân Lớn. Alicia dẫn Darrell và các bạn khác qua một cánh cửa đối diện với cổng vào, và ở đó chính là Sân Lớn, được bao quanh bởi các tòa nhà.

'Chỗ này đẹp quá!'. Darrell nói. 'Thế còn chỗ lún xuống ở giữa kia là gì vậy?'. Cô bé chỉ vào một khoảng đất tròn rộng, trồng đầy cỏ xanh, lún thấp hơn hẳn mặt Sân Lớn. Quanh rìa hơi nghiêng dốc của khoảng đất tròn là những chỗ ngồi bằng đá. Trông giống như một sân khấu xiếc ngoài trời, "sân khấu" thì vòng xuống, còn những chỗ ngồi bằng đá thì hướng lên cao vòng quanh.

'Đó là nơi bọn mình diễn kịch vào mùa hè', Alicia nói. 'Diễn viên sẽ biểu diễn trong sân khấu tròn, còn khán giả ngồi xung quanh, trên các ghế đá. Vui lắm'.

Quanh sân khấu tròn lún xuống, ở trên mặt bằng, là vườn hoa rất đẹp, với hoa hồng và đủ loại hoa khác. Cỏ xanh mượt, chưa được cắt tỉa, được trồng xen giữa các luống hoa.

'Sân Lớn này thật ấm áp và còn được che nữa', Darrell nói.

'Vào mùa hè thì nóng lắm', Alicia nói, dẫn tất cả đi ngang qua Sân Lớn để sang phía bên kia. 'Nhưng các cậu phải ngắm nó vào mùa Phục sinh! Khi chúng ta trở lại trường, vào tháng Một, lúc đó, nơi mà gia đình chúng ta sống có thể đang đóng băng hoặc có tuyết, thì ở đây, chúng ta sẽ thấy các bông hoa giọt tuyết và cây phụ tử và cả hoa anh thảo nở khắp vườn trong Sân Lớn có mái che. Siêu rực rỡ. Đây, các cậu xem những bông hoa tuy-lip đã nở rồi đây này, mà mới là tháng tư thôi nhé!'.

Ở mỗi đầu hẻm của các khối nhà hình chữ nhật là một ngọn tháp. Alicia đi hướng về phía tháp Bắc. Nó trông hết ba ngọn tháp còn lại. Darrell nhìn theo. Nó cao bốn tầng. Alicia dừng lại ngay bên ngoài.

'Ở tầng trệt có phòng ăn của chúng ta, các phòng sinh hoạt chung, nơi chúng ta có thể tới khi không ở trong lớp, và các nhà bếp nữa. Ở tầng hai là các phòng ký túc xá, nơi chúng ta ngủ. Trên tầng ba có thêm các phòng ký

túc xá nữa. Còn ở tầng trên cùng là phòng ngủ của nhân viên, và các phòng để đồ, nơi chúng ta cất hành lý'.

'Và Nhà nào cũng giống nhau phải không?'. Darrell hỏi và nhìn lên ngọn tháp của mình. 'Giá như mình được ngủ tít trên chỗ cao nhất, trên tháp đó. Tha hồ mà ngắm cảnh đẹp!'

Rất nhiều học sinh đang đi ra vào qua cánh cửa mở dưới chân tháp Bắc. 'Nhanh lên!', họ gọi Alicia. 'Mấy phút nữa là ăn tối rồi - mùi thơm thế này chắc là món gì ngon lắm đấy!'

'Bọn mình luôn được ăn bữa tối ngon cực vào ngày đầu tiên đến đây', Alicia nói. 'Sau đó thì - chẳng ngon lắm! Cacao và bánh quy, kieur kieur như vậy. Thôi, đi nào, đi tìm bà Quản lý'.

Mỗi nhà đều có bà quản lý riêng, chịu trách nhiệm về sức khỏe cả thể chất lẫn tinh thần cho học sinh. Bà Quản lý của tháp Bắc là một phụ nữ mập mạp và ồn ào, mặc một chiếc tạp dề được hồ cứng và váy dài in hình, nhìn rất gọn gang và không có lấy một vết bẩn.

Alicia dẫn các cô bé học sinh mới đến chỗ bà Quản lý. 'Thêm ba học sinh nữa để bà cho uống thuốc, mắng mỏ và đuổi theo đây ạ!'. Alicia nói, cười láu cá.

Darrell nhìn bà Quản lý đang nhíu mày xem những danh sách dài trong tay. Tóc bà được xếp gọn ghẽ dưới một chiếc mũ xinh xắn, có buộc nơ ở phía sau. Trông bà sạch tinh tươm đến mức khiến Darrell bắt đầu cảm thấy mình thật lồi thoi và lấm lem. Cô bé cảm thấy hơi sợ bà Quản lý một chút, cô hy vọng bà sẽ không bắt mình phải thường xuyên uống các loại thuốc kinh khủng.

Thế rồi bà Quản lý ngẩng lên và mỉm cười, và ngay lập tức, các nỗi sợ hãi của Darrell như tan biến. Làm sao cô bé có thể sợ hãi một người có nụ

cười như thế, khi bà cười, cả đôi mắt cái miệng và thậm chí cả chiếc mũi của bà cũng hòa vào nụ cười rạng rỡ!

'Xem nào - con là Darrell Rivers phải không?', bà Quản lý nói, đánh dấu vào tên của cô bé trong danh sách. 'Có mang theo giấy khám sức khỏe không? Đưa cho ta nhé. Còn con là Sally Hope'.

'Không ạ, con là Gwendoline Mary Lacey', Gwendoline nói.

'Và đừng quên từ Mary ạ', Alicia thô lỗ chen vào. 'Gwendoline Mary cục cưng'.

'Đủ rồi, Alicia', bà quản nói, đánh dấu vào danh sách. 'Con cũng tẻ y như mẹ con ngày xưa. Không, ta nghĩ có lẽ là còn tẻ hơn ấy'.

Alicia cười toe. 'Mẹ mình cũng từng học ở Malory Towers', cô bé nói với các bạn. 'Mẹ mình cũng ở tháp Bắc, và bà Quản đã trông nom mẹ mình suốt nhiều năm trời. Mẹ con gửi lời hỏi thăm tới bà đấy ạ, thưa bà quản. Mẹ con nói giá như mẹ con có thể gửi cả các anh em trai của con đến chỗ bà. Vì mẹ con chắc chắn rằng bà là người duy nhất có thể xử lý được bọn họ'.

'Nếu chúng giống con dù chỉ một chút thôi, thì ta rất mừng là chúng không có ở đây', bà Quản lý nói. 'Từng thành viên của gia đình Johns lần lượt đến đây đã là đủ cho ta rồi. Mẹ con đã khiến tóc ta bạc mất một ít, và con cũng đang góp phần làm tóc ta bạc thêm đấy'. Bà Quản lý lại mỉm cười. Bà có khuôn mặt thông thái và phúc hậu, và hẳn bất kỳ cô bé nào bị ốm mệt đều sẽ thấy yên tâm khi được bà chăm sóc. Nhưng sẽ là rắc rối to cho những kẻ giả vờ, hay bất kỳ cô bé học sinh lười biếng hoặc cầu thả nào! Khi đó nụ cười của bà quản lý sẽ biến mất, khuôn mặt bà sẽ nghiêm lại, và đôi mắt bà sẽ lóe sáng đầy "nguy hiểm"!

Một tiếng chuông bất ngờ vang dội trong tháp Bắc. 'Bữa tối', bà Quản lý nói. 'Để đỡ đỡ sau, Alicia. Tàu của các con đến muộn nên chắc là các con

mệt lắm rồi. Tối nay tất cả học sinh năm thứ nhất đều phải đi ngủ ngay sau bữa tối'.

'Ôi, bà Quản!'. Alicia bắt đầu rên lên. 'Bọn con có thể có thêm mười phút sau...'

'Ta đã nói là ngày, Alicia', bà Quản lý nói. 'Giờ thì đi thôi. Rửa tay nhanh lên rồi xuống. Nhanh lên!'

Và chỉ trong vòng năm phút, Alicia và các học sinh khác đã ngồi ăn một bữa tối ngon lành. Tất cả đều đói meo. Darrell nhìn quanh những chiếc bàn. Cô bé chắc chắn rằng lúc này đây, mình sẽ không bao giờ quen biết hết được mọi học sinh trong Nhà của mình! Và cô bé cũng chắc chắn rằng mình sẽ không bao giờ dám tham gia vào những cuộc trò chuyện và cười đùa của họ.

Nhưng tất nhiên là cô bé sẽ làm được những việc đó - sớm thôi!

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 3. Đêm Và Sáng Đầu Tiên

Sau bữa tối, theo lời bà Quản lý, tất cả học sinh năm thứ nhất phải lên phòng ký túc xá. Darrell rất thích căn phòng mình ở. Căn phòng dài và có cửa sổ dọc khắp theo chiều dài đó. Đã thế lại còn đúng ý Darrell: toàn hướng ra biển nữa chứ. Cô bé đứng ở đó, lắng tiếng sóng từ đằng xa trên bãi biển, ngắm nước biển xanh sẫm như đang từ từ chuyển động. Đúng là một nơi đáng yêu!

'Nhanh lên, cô nàng mơ mộng!', giọng Alicia vang lên. 'Bà quản sẽ tới đây ngay lập tức đấy'.

Darrell quay lại. Cô bé quan sát căn phòng. Trong phòng có mười giường, ngăn cách nhau bởi một tấm rèm màu trắng có thể thu vào hay kéo ra tùy thích. Mỗi học sinh có một chiếc giường cũng màu trắng với chiếc chăn sặc sỡ. Chúng khác màu nhau nên nhìn cả phòng như một màn trình diễn vậy. Ở mỗi "ô" cho mười học sinh, có một tủ treo đồ, và một chiếc tủ com-mốt có gương ở trên. Lại còn thêm bồn rửa mặt có cả nước nóng và nước lạnh.

Các cô bé còn bận rộn với việc dỡ đồ trong những chiếc túi xách nhỏ ra. Darrell cũng mở túi của mình. Cô bé lôi ra chiếc váy ngủ, rồi khăn mặt, bàn chải và kem đánh răng. Một chiếc khăn tắm sạch đã được treo sẵn cho cô bé trên một thanh ngang đóng bên cạnh tủ com-mốt.

Ngủ ở đây với tất cả mọi người hẳn sẽ rất vui, Darrell nghĩ. Như là việc được nói chuyện vào buổi đêm chẳng hạn. Và chắc là cũng sẽ có những trò chơi trong ký túc xá nữa.

Tất cả học sinh năm thứ nhất đều ở cùng với nhau trong ký túc xá. Alicia, Darrell, Sally và cả Gwendoline ở cùng một phòng. Ngoài ra còn có sáu học sinh khác. Họ tò mò nhìn ba cô bé học sinh mới trong khi chạy đi chạy lại đến bồn rửa mặt để rửa tay và đánh răng.

Rồi một cô bé nhìn đồng hồ. 'Lên giường thôi, mọi người!', cô bé ra lệnh. Đó là một cô bé cao, da sẫm màu, có vẻ trầm tĩnh. Tất cả đều leo lên giường. trừ Gwendoline. Gwendoline vẫn đang chải mái tóc vàng mượt của mình. Vừa chải, cô bé vừa đếm. 'Năm mươi tư, năm mươi lăm, năm mươi sáu...'

'Này, cậu, học sinh mới - tên gì ấy nhỉ - lên giường!', cô bé cao và da sẫm màu ra lệnh lần nữa.

'Mình phải chải tóc đúng một trăm lần mỗi tối'. Gwendoline cãi. 'Cậu làm mình quên mất là chải đến số bao nhiêu rồi đấy!'

'Im miệng và lên giường, Gwendoline Mary', Alicia nói, giường cô bé cạnh giường Gwendoline. 'Katherine là trưởng phòng ký túc này. Cậu phải làm theo lời cậu ấy'.

'Nhưng mình hứa với m-m-mẹ...'. Gwendoline nói, nước bắt đầu dâng lên mắt. 'Mình đã hứa với mẹ sẽ ch-ch-chải tóc một trăm lần mỗi tối!'

'Cậu có thể cộng số lần chải còn thiếu của tối nay sang cho tối mai', giọng cô bé trưởng phòng vẫn điềm tĩnh. 'Và lên giường đi nhé'.

'Ôi, để mình xong đã!'. Gwendoline nói và điên cuồng chải tiếp. 'Năm mươi bảy, năm mươi...'

'Mình ném cái lược của nó đi nhé, Katherine?'. Alicia nói và ngồi dậy. Gwendoline kêu ré lên và nhảy tót lên giường. Các cô bé khác cười phá lên. Tất cả đều biết rằng Alicia không hề có ý định làm những điều như thế.

Gwendoline nằm xuống và rất bức. Cô bé quyết định làm ra vẻ thật khổ sở và khóc. Cô bé nghĩ đến mẹ, đến nhà mình, và bắt đầu sụt sịt.

'Xì mũi đi, Gwendoline', Alicia nín, giọng ngái ngủ.

'Ngừng nói chuyện hết đi', Katherine nói. Căn phòng trở nên yên tĩnh. Sally Hope nhè nhẹ thở dài. Darrell bắn khoăn không biết Sally đã ngủ chưa. Tầm rèm giữa giường của cô bé và giường Sally đã được thu lại. Không, Sally chưa ngủ. Cô bé đang nằm, mắt mở to. Không có nước mắt, nhưng khuôn mặt Sally trông rất buồn.

Có thể cậu ấy nhớ nhà, Darrell nghĩ. Cô bé cũng đang nghĩ đến nhà mình. Nhưng cô bé rất thực tế nên không làm những điều vô nghĩa như khóc lóc và cô bé cũng chẳng nhớ nhà nhiều vì còn đang rất hào hứng với Malory Towers. Dù sao, chính cô bé đã muốn đến ngôi trường này kinh khủng cơ mà, và bây giờ thì cô bé đã được ở đây - hẳn sẽ rất vui.

Bà Quản lý đến. Bà nhìn khắp các giường. Một hai cô bé đã nhanh chóng chìm vào giấc ngủ say vì mệt quá. Bà Quản lý đi dọc theo phòng, kéo lại một cái chăn cho ngay ngắn, vặn chặt một cái vòi còn bị nhỏ nước, và kéo rèm che cửa sổ lại, vì bên ngoài vẫn còn rất nhiều ánh sáng.

'Chúc ngủ ngon', Bà nói khe khẽ. 'Và không được nói chuyện nhé!'

'Chúc ngủ ngon, bà Quản', những cô bé chưa ngủ lăm lăm. Darrell hé mắt liếc xem nụ cười ấm áp của bà Quản lý có đang xuất hiện không. Bà Quản lý bắt gặp ngay ánh mắt của Darrell và gật đầu, mỉm cười. 'Ngủ ngon nhé!', bà nói, và lặng lẽ quay ra.

Gwendoline là người duy nhất cố thức. Mẹ đã nói gì với cô bé nhỉ? 'Đêm nay con sẽ thấy rất khủng khiếp, mẹ biết, con yêu ạ, nhưng hãy đừng cảm lên, con nhé?'

Vì vậy, Gwendoline quyết định sẽ thức và cảm thấy thật khủng khiếp. Nhưng mắt cô bé không thể mở to được! Chúng cứ đóng sập lại và Gwendoline nhanh chóng ngủ say như những cô bé khác. Còn ở nhà thì mẹ cô bé đang chăm chăm mắt và lẩm bẩm. 'tội nghiệp Gwen bé nhỏ! Lẽ ra mình không nên để con bé xa mình! Mình có thể cảm thấy là con bé đang thức và khóc hết nước mắt'

Nhưng thực ra thì Gwendoline đang ngáy khe khẽ, mơ một giấc mơ sung sướng rằng cô bé sẽ như một nữ hoàng, vượt xa những học sinh cùng trường, học giỏi nhất khối lớp và xuất sắc nhất trong mọi môn thể thao.

Một tiếng chuông lớn đánh thức tất cả các cô bé vào buổi sáng hôm sau. Lúc đầu, Darrell không thể hình dung ra là mình đang ở đâu. Thế rồi cô bé nghe thấy giọng Alicia. 'Dậy đi, lũ lười biếng! Các cậu phải dọn giường trước khi đi ăn sáng!'

Darrell nhảy khỏi giường. Mặt trời rót ánh nắng vào phòng, vì Katherine đã thu rèm gọn lại. Tiếng nói chuyện lại rộn lên. Các cô bé chạy tứ tung trong phòng để đến chỗ bồn rửa mặt của mình. Darrell thay đồ nhanh chóng, tự hào mặc chiếc áo sơ mi màu nâu với thắt lưng màu cam, như tất cả các học sinh khác. Cô bé chải tóc ra phía sau và chia đôi cho gọn gàng. Gwendoline thì buông tóc xõa qua vai.

'Cậu không để tóc như thế được đâu', Alicia nói. 'Ở trường mình thì không thể, Gwendoline ạ!'

'Mình luôn để tóc thế này', Gwendoline nói, và vẽ bường bình hiện lên trên khuôn mặt bé nhỏ xinh xắn của cô bé.

'Gớm, trông xấu tệ', Alicia nói.

'Không hề!'. Gwendoline đáp. 'Cậu chỉ nói thế vì tóc cậu ngắn tũn và cứng quèo'.

Alicia nháy mắt với Katherine, lúc này đang tiến lại gần. 'Cứ để cho Gwendoline thân mến khoe mái tóc dài mượt như lụa của cậu ấy, hiểu không?', cô bé nói bằng giọng hòa nhã. 'Cô Potts sẽ rất vui được nhìn thấy như vậy đấy'.

'Cô Winter, gia sư của mình, lúc nào cũng thích như vậy', Gwendoline nói, có vẻ hài lòng.

'Ôi - hóa ra trước đây cậu không đến trường học à? Cậu jchir có gia sư ở nhà thôi à?'. Alicia hỏi. 'Bảo sao!'

'Bảo sao cái gì?'. Gwendoline hỏi, vẻ kiêu căng.

'thôi khỏi. Rồi cậu sẽ biết', Alicia nói. 'Xong chưa, Darrell? Chuông ăn sáng rồi đấy. Để chặn cho gọn vào. Đúng rồi. Gwendoline, gấp đồ ngủ của cậu lại. Nhìn Sally kia kìa - cũng là học sinh mới đấy! Mọi thứ đều được làm đúng giờ, chả ai phải lẻo đẻo nhắc nhở cậu ấy cả!'

Sally cười nhẹ. Cô é chẳng mấy khi nói gì. Sally không có chút xúu nào gọi là nhút nhát, nhưng cô bé lặng lẽ và trầm tĩnh đến độ Darrell hầu như không thể tin được rằng Sally cũng là học sinh mới. Dường như Sally luôn biết rõ mình phải làm gì.

Tất cả học sinh đi xuống phòng ăn. Những chiếc bàn dài đã sẵn sàng, và các cô bé cũng đã tự ngồi vào chỗ, lễ phép chào cô giám thị của Nhà mình. Bà Quản lý cũng ở đó, và có một người nữa mà Darrell chưa từng nhìn thấy.

'Đó là Quý cô Dupont', Alicia thì thầm. 'Bọn mình có hai cô giáo người Pháp ở Malory Towers. Một cô mập và vui tính, còn cô kia thì gầy và gắt gỏng lắm. Năm học này bọn mình sẽ học cô mập và vui. Nhưng cả hai cô đều nóng tính kinh, nên hy vọng là cậu học khá tiếng Pháp một chút'.

'Ôi, không mình học không tốt lắm đâu', Darrell nói, và ước giá như mình học giỏi hơn.

'Quý cô Dupont ghét Quý cô Rougier và Quý cô Rougier cũng ghét Quý cô Dupont', Alicia nói tiếp. 'Thình thoảng cậu sẽ thấy một trận đấu khẫu. Rồi người ta sẽ phải gọi Bà Quản tới để khiến họ bình tĩnh lại, nếu tình hình quá căng!'

Mắt Darrell mở to. Katherine, ở phía bên kia bàn, cười phá lên. 'Đừng tin tất tật những gì Alicia nói', cô bé nhắc. 'Lắm khi cậu ấy chẳng điều khiển được cái lưỡi của mình đâu. Chưa ai từng nhìn thấy hai Quý cô của chúng ta cãi nhau cả'.

'Ah, nhưng rồi có ngày sẽ thấy thôi - và hy vọng lúc đó mình có mặt để chứng kiến', Alicia nói.

Quý cô Dupont thấp, mập và tròn xoay. Cô cuộn tóc thành một búi nhỏ trên đỉnh đầu. Đôi mắt cô, đen và sáng, quả là một đôi mắt biết nói. Cô mặc một chiếc váy dài đen vừa vặn với người, và đi một đôi giày đen cũng vừa khít với đôi chân bé nhỏ của cô. Cô bị cận thị nhưng không đeo kính, cô có một cặp kính với cái cán dài, gọi là kính cầm tay, và cô dùng một sợi dây màu đen buộc nó tòng teng trên cổ. Cô sẽ dùng đến chiếc kính này khi cô muốn nhìn thứ gì đó thật rõ, và cô sẽ dung tay để giơ kính lên mắt mà nhìn qua.

Alicia, rất giỏi bắt chước, có thể khiến cả lớp phì cười, khi cô bé hấp háy mắt giống Quý cô tội nghiệp, và giữ một cặp kính tưởng tượng ở phía trên mũi. Nhưng cô bé, như bất kỳ học sinh nào khác, cũng biết rõ tính khí nóng nảy của Quý cô Dupont, nên Alicia luôn tránh chọc tức Quý cô trong mọi hoàn cảnh.

'Học sinh mới phải đến gặp cô Hiệu trưởng sau bữa sáng', cô Potts thông báo. 'Năm thứ nhất có ba học sinh mới, năm thứ hai có hai, và năm thứ tư

có một. Tất cả có thể đi cùng nhau. Sau đó hãy đến phòng hội đồng để cùng mọi người cầu nguyện. Pamela, em dẫn các bạn học sinh mới tới chỗ cô Hiệu trưởng, được không?'

Pamela, cô bé huynh trưởng của Nhà tháp Bắc, đứng dậy. Những học sinh mới cũng đứng dậy, trong đó có Darrell, tất cả đi theo Pamela. Cô bé đưa mọi người đi qua cánh cửa dẫn ra Sân Lớn, và rồi vào qua một cánh cửa khác trong tòa nhà chạy giữa tháp Đông và tháp Bắc. Phòng cô Hiệu trưởng ở đó, và cả phòng Y tế nữa, để ai bị ốm thì tới

Các cô bé đi đến trước một cánh cửa được sơn màu kem đậm. Pamela gõ cửa. Một giọng trầm vang lên. 'Mời vào!'

Pamela mở cửa. 'Em đưa các bạn học sinh mới đến, thưa cô Grayling', cô bé nói.

'Cảm ơn em, Pamela', vẫn giọng nói trầm đó cất lên, và Darrell nhìn thấy một phụ nữ tóc hơi bạc ngồi ở một chiếc bàn, tay đang viết. Cô có một khuôn mặt bình thản, không nếp nhăn, đôi mắt xanh một cách kỳ lạ, và cái miệng rất kiên quyết. Darrell bắt đầu thấy sợ cô Hiệu trưởng có giọng trầm kia, và hy vọng mình sẽ không bao giờ bị đưa đến chỗ cô Hiệu trưởng vì một hành động sai trái nào đó!

Các học sinh mới đứng xếp thành hàng trước mặt cô Hiệu trưởng, và cô Grayling nhìn kỹ từng người. Darrell cảm thấy mặt mình đang đỏ ửng lên mà không biết là tại sao. Thậm chí, đầu gối của cô bé cũng run lên. Cô bé hy vọng cô Grayling sẽ không hỏi mình câu nào, vì cô bé chắc chắn mình sẽ không thể trả lời nổi lấy một từ.

Cô Grayling hỏi tên các học sinh mới, rồi nói riêng vài lời với từng học sinh một. Thế rồi cô nghiêm giọng: 'Đến một ngày, các em sẽ rời trường và trở thành những cô gái trẻ bước vào thế giới. Các em cần đem theo mình lòng háo hức, trái tim nhân hậu và luôn biết đúng đắn về rất nhiều điều, và

sẵn lòng nhận trách nhiệm, và chứng tỏ bản thân là những cô gái xứng đáng được yêu thương và tin cậy. Tất cả những điều này, các em có thể học ở Malory Towers - nếu các em muốn. Cô không đếm thành công của mình dựa trên những em dành được học bổng và vượt qua các kỳ thi, dù đó là một trong những tiêu chí quan trọng. Mà cô đếm thành công của trường dựa trên những học sinh học rồi trở thành những người tử tế và nhân hậu, hiểu biết và đáng tin, mạnh mẽ và tốt bụng. Những người mà cả thế giới có thể dựa vào. Cô sẽ coi là thất bại nếu có những học sinh không học được những điều này trong những năm học ở đây'.

Những lời này được nói ra trang nghiêm tới mức Darrell thấy mình như nín thở. Ngay lập tức, cô bé mong sao mình sẽ trở thành một trong những "thành công" của Malory Towers.

'Một số em sẽ thấy rất dễ học những điều này, nhưng có một số em thì thấy khó. Nhưng dễ hay khó thì cũng phải học: nếu các em muốn được hạnh phúc sau khi rời khỏi đây, và nếu các em muốn mang hạnh phúc đến cho những người khác nữa'.

Dừng lại một chút, cô Grayling nói tiếp, giọng nhẹ nhàng hơn. 'Tất cả các em sẽ nhận được vô cùng nhiều điều hay trong thời gian ở Malory Towers. Hãy cố gắng để đáp lại thật nhiều!'

'Ôi', Darrell thốt lên, vừa ngạc nhiên vừa hài lòng, hầu như quên mất rằng chỉ vừa lúc này, cô bé vẫn nghĩ mình sẽ không thể buột ra lấy một lời, 'đó chính là điều bố em đã nói khi tạm biệt em, thưa cô Grayling!'

'Thế à?'. Cô Grayling nói, đôi mắt cô mỉm cười với cô bé học sinh mới đang háo hức. 'Em biết không, vì bố mẹ em có suy nghĩ như thế, nên cô có thể cho rằng em là một trong những cô bé may mắn đấy, và em sẽ thấy những điều cô vừa nói là rất dễ học. Có thể một ngày nào đó Malory Towers sẽ tự hào về em'.

Thế rồi cô bảo các cô bé học sinh mới đi ra. Tất cả bước ra khỏi phòng cô Hiệu trưởng mà vẫn chưa hết ngạc nhiên thích thú. Ngay cả Gwendoline cũng chẳng nói một lời nào. Cho dù họ có làm gì trong những năm sắp tới, thì giờ đây, mỗi cô bé đều muốn sẽ được cố gắng hết sức mình. Nhưng điều ước muốn đó sẽ kéo dài bao lâu thì còn tùy vào từng người.

Thế rồi các cô bé đi tới phòng hội đồng để cùng cầu nguyện. Chẳng bao lâu sau, những bài thánh ca đã vang lên trong phòng. Ngày đầu tiên của năm học đã bắt đầu. Darrell hát bằng tất cả sức mình, phấn chấn và vui vẻ. Chà, cô bé sẽ có khối chuyện để viết thư kể cho mẹ nghe!

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 4. Lớp Của Cô Potts

Tất cả học sinh trong trường đều phải tập hợp vào buổi sáng để cầu nguyện. Các cô bé đứng cùng nhau theo từng lớp theo thứ tự học sinh năm thứ nhất của tháp Bắc, Nam, Đông và Tây.

Darrell lo lắng quan sát lớp mình. Đông ra phết! Khoảng hai lẫn đến ba mươi học sinh, hẳn là thế. Có cô Potts - cô giám thị Nhà, cũng đồng thời là cô giáo dạy năm thứ nhất. Còn có Quý cô Dupont, hát rất khỏe, và cô giáo đứng bên cạnh Quý cô ấy hẳn là cô giáo người Pháp còn lại. Nhưng trông họ thật khác nhau!. Cô kia gầy guộc và cao. Tóc cô ấy cũng được búi gọn, nhưng ở sau gáy thay vì trên đỉnh đầu như cô Potts. Darrell cho rằng trông cô ấy rất nóng tính.

Alicia bảo cho Darrell biết các cô giáo khác là ai. 'Kia là cô giáo dạy lịch sử, cô Carton, đằng kia - nhìn đi - cô có cổ áo cao và gọng kính kẹp mũi đấy. Cô ấy thông minh phát sợ, và chua chat phát ghê nếu cậu không thích Lịch sử. Còn kia là cô dạy Nghệ thuật, cô Linnie - cô ấy hiền kinh. Dễ tính cực'.

Darrell hy vọng cô bé sẽ học thật nhiều giờ với cô Linnie, vì cô ấy dễ tính. Mà trông cô ấy cũng dễ thương. Cô ấy rất trẻ với mái tóc đỏ gọn sóng li ti.

'Kia là thầy dạy nhạc - thầy Young - thấy không? Thầy luôn ở trong trạng tâm trạng siêu tốt hoặc siêu tệ. Bọn mình hay thử xem thầy đang ở trong tâm trạng kiểu nào mỗi khi thầy dạy nhạc hoặc khi thầy cho cả lớp hát'.

Các bà quản lý của cả bốn nhà cũng có mặt để cầu nguyện. Darrell nhìn thấy bà Quản lý của Nhà mình, trông hơi lạnh lùng, như những lúc bà phải suy nghĩ rất lung về việc mình đang làm. Alicia lại bắt đầu thì thầm.

'Còn kia là...'

Cô Potts ném cho Alicia một cái lườm mắt, và Alicia ngay lập tức im bật, cúi mặt vào cuốn sách thánh ca. Cô Potts không hề dễ tính với những học sinh hay thì thầm vào bất kỳ thời điểm nào, đặc biệt là trong lúc cầu nguyện.

Cầu nguyện xong, các cô bé đi theo các hướng khác nhau để tới lớp mình. Một số cô bé chạy dọc theo rìa Tây của Malory Towers và tòa nhà đó nhanh chóng tràn ngập tiếng các bước chân vội vã, tiếng cười và nói chuyện. Chẳng có nguyên tắc nào là học sinh phải im lặng trong các hành lang, nơi có các lớp học.

Học sinh năm thứ nhất đổ sồn vào lớp mình, một phòng học nhìn ra biển rất đẹp. Đó là căn phòng lớn với bàn của cô giáo ở một đầu, đầu kia là những tủ đựng đồ. bàn ghế được xếp ngay ngắn thành từng hàng.

'Mình chiếm một chỗ cạnh cửa sổ!', một cô bé béo mập nói và thả phịch người xuống chỗ đó.

'Mình cũng chiếm một chỗ', Gwendoline nói. Nhưng cô bé béo mập nhìn lại vẻ ngạc nhiên.

'Cậu là học sinh mới hả? Thế thì cậu không được tự chọn chỗ ngồi. Học sinh mới chỉ được ngồi những bàn còn lại sau khi học sinh cũ đã chọn những chỗ mình muốn'.

Gwendoline đỏ cả mặt. Cô bé hất mái tóc vàng qua vai và sừng mặt lên. Cô bé đứng sát chỗ ngồi mình vừa chọn, chưa dám chiếm lấy, nhưng cũng ngoan cố chưa muốn rời. Một cô bé giọng lạnh lạnh đẩy Gwendoline ra.

'Mình chiếm chỗ này! Chào, Rita! Nghỉ vui không? Quay lại với cô Potty buồn lắm hả?'

Darrell đứng chờ cho đến khi tất cả các học sinh khác đều có chỗ ngồi, trừ bản thân cô bé, Sally và Gwendoline. Thế rồi cô bé luồn vào chỗ bên cạnh Alicia, mừng hóm vì thấy mình may mắn. Alicia đang trò chuyện với cô bạn ngồi cạnh ở phía bên kia. Hai người có vẻ rất thân thiết.

Alicia quay sang Darrell. 'Darrell, đây là bạn thân của mình, Betty Hill. Bọn mình toàn ngồi cạnh nhau. Nhưng Betty ở nhà Tây, xui thế đấy'.

Darrell mỉm cười với Betty. Đó là một cô bé trông rất sống động, đôi mắt nâu tinh ranh và tóc chớm xuống trán. Darrell cũng thích Betty nhưng lại thấy tiếc vì Alicia đã có bạn thân rồi. Cô bé đã hy vọng rằng Alicia sẽ là bạn thân của mình cơ. Chứ Sally hoặc Gwendoline thì chán lắm.

'Suýt!', một cô bé ngồi gần cửa nói. 'Cô Potty đến!'

Cả lớp lập tức im lặng. Học sinh đứng dậy, và nhìn thẳng ra phía trước khi nghe thấy tiếng bước chân nhanh nhẹn và nhẹ nhàng của cô giáo ở hành lang bên ngoài. Cô ào vào phòng gật đầu và nói. 'Các em có thể ngồi!'

Các cô bé ngồi xuống, cũng trong im lặng. Cô Potts lấy ra một danh sách đầy những cái tên và đánh dấu vào, tìm kiếm vài học sinh mới ở các Nhà khác. Thế rồi cô nhìn những khuôn mặt đang chờ đợi phía trước mình.

'Rồi!', cô nói. 'Học kỳ mùa hè luôn là học kỳ thú vị nhất, với bơi lội và tennis, picnics và đi chơi. Nhưng đừng nhầm lẫn rằng học kỳ mùa hè chỉ là một chuyến ngao du. Không phải thế. Nó vẫn cần các em hoạt động cần mẫn. Một số em sẽ phải thi vào học kỳ sau. Chúng ta hãy cùng chăm chỉ vào học kỳ này, và các em sẽ thấy kỳ thi cũng dễ dàng thôi. Nhưng nếu cứ lười biếng xem, cô đảm bảo rằng sẽ có khối tiếng rên rỉ và cầu nhàu vào học kỳ sau!'

Cô ngừng lại, nhìn chăm chú vào hai, ba học sinh. 'học kỳ trước, có một hai em hình như tuần nào cũng đội sổ', cô nói. 'Hãy để vị trí đó cho các học sinh mới, và tiến lên vài bậc! Cô không bao giờ kỳ vọng quá nhiều ở học sinh mới vào năm đầu tiên - nhưng cô kỳ vọng khá nhiều ở các em'.

Một vài cô bé đỏ mặt. Cô Potts tiếp tục nói. 'Cô không nghĩ rằng cô có học sinh nào không có đầu óc cả, dù cô chưa biết nhiều về các em học sinh mới. Nếu các em không có đầu óc và xếp gần đội sổ, thì tất nhiên cô sẽ chẳng trách làm gì. Nhưng nếu các em có đầu óc tốt mà vẫn đứng bét, thì cô sẽ có nhiều điều cần phải nói đấy. Và các em biết như thế nghĩa là gì, phải không?'

'Dạ vâng', hầu hết các cô bé đều đáp nhiệt tình. Cô Potts mỉm cười, khuôn mặt khó tính sáng lên một chút. 'Bây giờ, sau những màn răn dạy vừa rồi chúng ta hãy tiếp tục công việc nhé. Đây là danh sách những thứ mà mỗi học sinh phải có. Nếu ai thiếu thứ gì, thì cuối giờ hãy đến gặp Katherine, lớp trưởng, để lấy bù. Các em sẽ có mười phút để làm việc đó'.

Chẳng mấy chốc thì bài học đã lên đến cao trào. Đó là môn Toán, và cô Potts giao một bài kiểm tra ngắn để xem trình độ học sinh mới, và xem học sinh có ddaonf kết với nhau không. Darrell thấy bài kiểm tra khá dễ, nhưng Gwendoline thì lại rên rỉ và cắn nhả kinh khủng, mái tóc vàng của cô bé xõa hết ra bàn.

'Chuyện gì vậy, Gwendoline?'. Cô Potts hỏi, lạnh lùng.

'Dạ, cô gia sư của em, cô Winter ấy ạ, chẳng bao giờ dạy em cách làm các phép tính thế này', Gwendoline rên lên. 'Cô ấy viết khác cơ ạ'.

'Thế thì bây giờ em sẽ phải học cách của cô', cô Potts nói. 'Và Gwendoline - sao sáng nay em không chải tóc?'

'Em có mà', Gwendoline nói, nhướn đôi mắt to màu xanh xám lên. 'Em chải rất kỹ. Em đã chải bốn mươi...'

'Thôi được, cô không muốn nghe các chi tiết', cô Potts nói. 'Em không thể để tóc xõa ra như thế mà đến lớp được. Sau giờ nghỉ nhớ tết tóc lại'.

'Tết tóc!'. Gwendoline tội nghiệp rên rỉ, trong khi tất cả mọi người trong lớp cười khúc khích. 'Nhưng em chưa bao giờ...'

'Đủ rồi', cô Potts nói. 'Nếu em không thể tết tóc và cũng không thể giữ cho nó gọn gàng, thì có thể kỳ nghỉ sau mẹ em nên cắt nó đi'.

Trông Gwendoline kinh hãi tới mức tất cả những gì mà Darrell có thể làm là cố để không cười phá lên.

'Thấy mình nói đúng chưa!'. Alicia thì thầm, ngay khi cô Potts quay lưng để viết lên bảng. Gwendoline tức giận liếc cô giáo và lại sừng mặt lên. Cứ làm như thế mẹ dám mơ đến việc cắt mái tóc dài đẹp đẻ của mình vậy. Và bây giờ lại phải tết nó nữa chứ. Sao nào, mình thậm chí còn chẳng biết tết tóc! Gwendoline chìm ngập trong những suy nghĩ hờn dỗi đến mức cô bé hầu như chẳng trả lời câu hỏi nào trong giờ Toán.

Giờ ra chơi đến và tất cả học sinh ào ra ngoài. Một số cô bé chơi vài trận thật nhanh trên sân tennis. Một số đi loanh quanh trong sân. Một số khác thì nằm hoặc ngồi trên Sân Lớn, nói chuyện vu vơ. Darrell thích đi với Alicia, nhưng Alicia lại jcawpj kè với Betty rồi, và Darrell chắc chắn rằng bọn họ chẳng muốn có người khác xen vào. Cô bé quay tìm những học sinh mới khác. Hai trong số họ - những người mà cô bé còn chưa quen - đã kết bạn rồi. Một cô bé khác có em họ học cùng khối, thì chơi với em họ của mình. Gwendoline thì mất dạng. Có thể cô bé đã đi tết tóc!

Sally Hope ngồi một mình trên bãi cỏ, không biểu lộ chút cảm xúc nào trên khuôn mặt kín đáo. Darrell lại gần Sally. 'cậu thấy Malory Towers thế nào?', cô bé hỏi. 'Mình thấy thích lắm'.

Sally ngược lên. 'Không tệ', cô bé đáp.

'Cậu có buồn khi phải rời trường cũ không?'. Darrell hỏi tiếp. 'Mình thì thích học ở Malory Towers, tất nhiên, nhưng xa bạn bè cũ buồn lắm. Cậu có thể không?'

'Mình không nghĩ là mình có bạn bè nào, thật đấy', Sally nói. Darrell thấy thật quái lạ. Khó có thể "moi" được câu chuyện nào từ Sally. Sally lịch sự và luôn trả lời đầy đủ các câu hỏi, nhưng cô bé chẳng hỏi ngược lại Darrell bất cứ một câu nào hết.

Thôi, mình không nên kết thân với Sally, cuối cùng Darrell nghĩ. Ồ, ai duyên thế kia, Gwendoline chứ gì nữa! Chẳng lẽ cậu ta nghĩ rằng như thế là tết tóc rồi? Chả hề ra cái kiểu gì cả!

'Tóc mình ổn chưa?'. Gwendoline hỏi bằng giọng buồn thảm. 'Mình cố tết đi tết lại rồi đây. Cô Potts thật quá đáng vì không cho mình để tóc như mọi khi. Mình không ưa cô ấy'.

'Để mình tết cho'. Darrell nhảy nhồm lên. 'Hình như cậu không biết tết tóc thì phải, Gwendoline!'

Cô bé khéo léo và nhanh chóng tết mái tóc dài của Gwendoline thành bím và dùng sợi chun nhỏ buộc phía dưới.

'Rồi!'. Darrell nói, quay Gwendoline một vòng để nhìn. 'Trông cậu được hơn rất nhiều!'

Gwendoline quắc mắt, và quên cả cảm ơn Darrell. Thực ra trông cô obes rõ ràng là đã xinh hơn.

Cô nàng xấu tính quá, Darrell nghĩ. Hmm, mình chẳng muốn làm bạn thân với Sally và Gwendoline thì lại càng không. Mình chỉ muốn lắc cô nàng thật mạnh cho rơi hết mấy trò ngốc nghếch và giả tạo đó ra khỏi đầu!

Chuông vang lên, và các cô bé lại lao vào lớp. Darrell cũng chạy thật nhanh. Cô bé biết lớp mình ở đâu. Cô bé cũng biết tên của nhiều bạn cùng khối lớp. Rồi cô bé sẽ sớm quen thuộc với Malory Towers thôi!

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 5. Tuần Đầu Tiên Trôi Qua

Đúng là Darrell sớm quen với cuộc sống ở Malory Towers. Cô bé biết được tên không chỉ của học sinh ở tháp Bắc cùng khối lớp với mình, mà còn tất cả học sinh ở đó nữa, từ huynh trưởng Pamela, tới Mary- Lou út ít. Darrell là người ít tuổi nhất ở tháp Bắc, cô bé đã phát hiện ra điều đó, nhưng Darrell cảm thấy Mary- Lou như còn ít tuổi hơn mình nhiều.

Mary - Lou là một con chuột nhát cáy. Cô bé sợ chuột, sợ cánh cứng, sợ bão, sợ tiếng động trong đêm, sợ bóng tối, và sợ hàng trăm thứ khác. Tội nghiệp Mary-Lou, đôi mắt to của cô bé luôn có vẻ hãi hùng. Darrell thì không dễ bị sợ hãi bởi bất kỳ thứ gì, cô bé thường cười toáng lên khi thấy Mary-Lou đáng thương chạy lao sang phía bên kia của phòng ký túc xá chỉ vì nhìn thấy một con sâu trên sàn.

Có mười cô bé trong phòng ký túc xá năm thứ nhất ở tháp bắc. Katherine, trưởng phòng ít nói. Alicia, con khi nói nhiều và ngang ngạnh. Còn ba học sinh mới nữa: Darrell, Gwendoline và Sally. Mary-Lou, với đôi mắt to sợ sệt, luôn sẵn sàng co mình lại trước bất kỳ điều gì bất ngờ.

Rồi có Irene thông minh, một nhân tài môn Toán và Nhạc thường đứng đầu khối lớp - nhưng trời ơi, cô bé này lại vô cùng ngô nghê trước những điều bình thường nhất trong cuộc sống. Nếu có ai làm mất sách vở thì đó chính là Irene. Nếu ai vào nhầm lớp, nhầm giờ học thì đó cũng là Irene. Mọi người kể rằng có lần Irene vào lớp học nghệ thuật vì nghĩ rằng sắp đến giờ học vẽ, và cô bé đã ngồi đó cả nửa tiếng để chờ cô Linnie tới. Chẳng ai hiểu liệu cô bé có nghĩ rằng có chuyện gì đã xảy ra với tất cả mọi người khác trong lớp không?

'Nhưng làm sao mà cậu ấy có thể ngồi đấy suốt chừng đó thời gian mà thậm chí chẳng hề bần khoản là sao không có ai tới?'. Katherine nói bằng giọng kinh ngạc. 'Cậu nghĩ đến những cái gì thế hả Irene?'

'Mình chỉ nghĩ đến một bài tập toán mà cô Potty giao, thế thôi', Irene nói, đôi mắt sáng lên sau cặp kính. 'Bài tập đó rất thú vị, và có đến hai hay ba cách giải cơ. Đây nhé...'

'Ôi thôi, tha cho bọn mình!'. Alicia rên lên. 'Irene, mình thì nghĩ cậu điên rồi!'

Nhưng Irene chẳng điên. Đó là một cô bé thông minh nhất lớp, nhưng đầu óc luôn bận rộn nghĩ đến một công việc gì đó, nên cô bé mới hay quên những điều nho nhỏ khác trong cuộc sống. Cô bé cũng có lúc thích đùa, và khi thực sự buồn cười thì Irene sẽ tuôn ra những tràng cười bùng nổ khiến cả lớp giật mình, còn cô Potts thì phải nhảy dựng lên. Đôi khi Alicia rất khoái "chọc" cho Irene "bùng nổ", khiến cả lớp phát bực mình.

Ba học sinh mới của khối lớp là Jean, một cô bé vui tính, sắc sảo từ Scotland, rất giỏi quyên tiền cho các hội và quỹ từ thiện của trường; Emily, một cô bé lặng lẽ, chăm chỉ, rất khéo tay với kim chỉ, và vì thế cô bé lập tức trở thành một trong những học sinh cưng của Quý cô; và Violet, một cô bé nhút nhát và nhặt nhẻo, hầu như luôn bị gạt ra ngoài mọi chuyện vì chính cô bé chẳng bao giờ tỏ ra hứng thú với cái gì. Một nửa số học sinh trong khối thậm chí không bao giờ để ý rằng Violet đang có mặt hay không.

Thế là mười học sinh. Darrell cảm thấy như mình đã quen biết họ hàng năm rồi, dù mới ở với họ vài ngày. Cô bé biết Irene luôn để đôi tất đang đi bị tụt xuống và nhăn nhúm. Cô bé biết cái cách Jean nói chuyện, nhanh và sắc bằng kiểu giọng Scotland. Cô bé biết Quý cô không ưa Jean vì Jean thờ ơ với các cảm xúc và sự nhiệt tình của Quý cô. Mà bản thân Jean thì có bao giờ quá hào hứng với bất kỳ cái gì!

Darrell biết Gwendoline luôn thở dài và than vãn về tất cả mọi thứ, Darrell cũng biết những câu cảm thán đầy kinh hãi của Mary-Lou vì sợ hãi bất kỳ loài côn trùng hay bò sát nào. Cô bé thích chất giọng trầm đầy kiên quyết của Katherine và thái độ sẵn sàng đối mặt với bất kỳ điều gì của huynh trưởng. Cô bé cũng biết rất nhiều về Alicia, nhưng thực ra ai cũng biết nhiều về cô bé này, vì Alicia thường tuôn ra tất tần tật mọi thứ mà cô bé nghĩ trong đầu. Cô bé nói chuyện về các anh em trai của mình, bố mẹ của mình, chó cưng của mình, công việc của mình, những trò chơi của mình, việc đan len của mình, rồi ý kiến của mình về mọi thứ và mọi người trên trái đất.

Alicia không có thời gian để tỏ ra điệu đà duyên dáng, để giả bộ thở dài, than thở hoặc màu mè. Cô bé thẳng thắn giống Darrell, nhưng không hiểu như thế. Alicia gắt gỏng, hoặc coi thường, hoặc mắng mỏ tùy theo cảm xúc, khiến những học sinh như Gwendoline ghét Alicia, còn những người như Mary-Lou nhát cáy thì sợ Alicia. Nhưng Darrell thì khoái Alicia vô cùng.

Alicia đúng là "chiến", Darrell nghĩ. Không ai có thể lường lờ con cá vàng khi ở bên cạnh Alicia. Giá như mình cũng thú vị như cậu ấy. Tất cả mọi người đều lắng nghe khi Alicia nói, ngay cả khi cậu ấy nói những điều tai quái. Nhưng chẳng ai để ý khi mình nói cả. Mình thích Alicia lắm, giá như cậu ấy chưa có bạn thân là Betty. Alicia đúng là người mà mình muốn chọn.

Darrell mất nhiều thời gian hơn để biết được các học sinh năm thứ nhất từ các tháp khác. Cô bé gặp họ trong lớp, nhưng không gặp trong phòng sinh hoạt chung hoặc ở ký túc xá, vì học sinh năm thứ nhất ở các tháp khác có phòng riêng ở tháp riêng của họ, tất nhiên. Nhưng lúc bắt đầu thì chỉ quen biết hết học sinh ở cùng tháp với mình đã là đủ rồi, Darrell nghĩ.

Cô bé không biết nhiều về các học sinh lớn hơn ở cùng tháp với mình, vì cô bé thậm chí còn chẳng gặp họ trong lớp học. Cô bé cũng thấy họ vào giờ

cầu nguyện buổi sáng, và đôi khi là giờ học hát, khi thầy Young dạy vài lớp cùng lúc, và đôi khi cô bé còn gặp họ trên sân tennis hoặc ở bể bơi.

Nhưng cô bé cũng đã được nghe vài câu chuyện về một số học sinh lớn. Marilyn, học sinh năm thứ sáu, là đội trưởng trong các trò thể thao, và hầu hết mọi người đều quý chị ý cực kỳ. 'Chị ấy công bằng và sẵn sàng chịu vất vả để huấn luyện cả học sinh năm thứ nhất', Alicia nói. 'Chị ấy cũng giỏi ngang cô Remington, cô giáo dạy các môn thể thao. Chỉ có điều cô ấy thì không thích mất thì giờ với tụi lóng ngóng, còn Marilyn thì luôn sẵn sàng'.

Tất cả mọi người cũng đều có vẻ rất tôn trọng huynh trưởng Pamela. Chị ấy thông minh và thích văn học. Nghe nói Pamela đang viết một cuốn sách. Việc này khiến học sinh năm thứ nhất ngưỡng mộ lắm lắm. Viết một bài luận cho tươm còn khó nữa là cả một cuốn sách.

Không ai có vẻ quý hai học sinh tên Doris và Fanny. 'Quá đáng ghét, không còn từ ngữ nào diễn tả được', Alicia nói. Tất nhiên, Alicia là người luôn có thể đưa ra gay ý kiến của mình về bất kỳ ai hoặc bất kỳ cái gì, từ Winston Churchill tới cậu nhóc nhóc bác đầu bếp của tháp. 'Bọn họ rờm đời dễ sợ luôn'.

'Tức là gì - rờm đời ấy?'. Gwendoline hỏi. Hình như cô bé chưa từng nghe thấy từ này bao giờ.

'Úi cha cha - cậu thì ngu dốt dễ sợ luôn!'. Alicia nói. 'Rờm đời tức là đạo đức giả. Ra vẻ hay ho nhưng chẳng ra gì. Cứ cho rằng một mình mình là tuyệt cú mèo còn mọi người khác thì không. Cố ngăn không cho người khác được vui vẻ. Đúng là một bộ đôi kinh tởm. Lúc nào cũng lảng vảng rình mò và chõ mũi vào việc người khác. Một lần, mình lén chuồn qua Sân Lớn để sang gặp Betty Hill ở tháp Tây ăn tiệc nửa đêm, Doris nhòm qua cửa sổ thấy mình, và nó nằm im đợi mình về. Đồ quái vật'.

'Cậu ta có bắt được cậu không?'. Mary-Lou hỏi, mắt mở to đầy cảnh giác.

'Tất nhiên là không! Cậu không nghĩ là mình sẽ bị tóm vào tay của Chị em rờm đời đấy chứ hả?'. Alicia đáp bằng giọng coi thường. 'Mình thấy nó ngay khi mình quay về, và nhốt nó luôn trong tủ giày'.

Irene lại bùng lên một cơn cười như núi lửa khiến tất cả mọi người nhảy dựng dậy. 'Mình sẽ không bao giờ nghĩ ra được những thứ mà cậu nghĩ, Alicia ạ!', Irene nói. 'Bảo sao Chị Em Rờm Đời hay lờm cậu trong giờ cầu nguyện buổi sáng. Mình đảm bảo là bọn họ đang rình cậu làm một việc gì đó mà cậu không nên làm, rồi chơi cậu một vở'.

'Còn mình thì đảm bảo mình sẽ chơi lại bọn nó nặng hơn!'. Alicia nói dứt khoát. 'Nếu bọn nó chơi xỏ mình, mình cũng có vài chiêu chơi lại!'

'Ôi, làm đi, làm đi', Darrell nài nỉ. Cô bé khá yếu kém đối với các trò chơi xỏ và các câu chuyện cười, cô bé thường không dám tự thực hiện, nhưng luôn sẵn sàng ủng hộ bất kỳ ai nhúng tay vào.

Darrell cũng nhanh chóng biết tất cả các lớp học khác. Cô bé biết phòng nghệ thuật, với ánh sáng tràn ngập. Cô bé chưa học giờ nào trong phòng thí nghiệm - trông căn phòng đó hơi đáng sợ. Cô bé rất thích phòng tập thể dục lớn với đủ thứ dụng cụ, từ xích đu, dây để nhảy, bục gỗ để nhảy ngựa và cả các tấm đệm nữa. Cô bé rất giỏi môn thể dục. Alicia cũng vậy, cô bé này leo trèo như một chú khỉ và khỏe như một chú ngựa đua. Mary-Lou thì tất nhiên là lúc nào cũng sợ nên chẳng dám làm gì, trừ phi bị bắt buộc.

Tất cả các cô bé ngủ trong các tòa tháp, và học ở những phòng khác của tòa nhà lớn. Darrell cũng biết các thầy cô giáo sống ở đâu - chính là trong tòa nhà hướng ra phía Nam, trừ những người như cô Potts và Quý cô thì sống cùng với học sinh để trông chừng. Darrell bắt đầu tự hỏi tại sao mình

lại có thể cảm thấy quá cô đơn và lo lắng khi mới đến đây. Bây giờ thì cô bé chẳng cảm thấy một chút gì rằng mình là học sinh mới nữa rồi.

Một trong những thứ mà Darrell thích nhất là bể bơi to tướng ở biển. Nó như một cái hồ lớn lõm vào ở một vùng đá, nên đáy bể nhiều đá và không bằng phẳng. Tảo mọc trên bờ bể bơi, và khiến cái đáy bể toàn đá trở nên hơi trơn một chút. Nhưng biển đổ sóng vào cái bể thiên nhiên lớn này mỗi ngày, tạo ra những con sóng đáng yêu khắp trên mặt bể. Tắm ở đó quả là rất thích thú.

Nhưng ở bờ biển thì không thể tắm được vì rất nguy hiểm. Thủy triều rất mạnh, và không học sinh nào được phép bơi ở biển. Tuy nhiên bất kỳ ai cũng an toàn trong cái bể bơi kia. Một đầu của nó hơi sâu, và chỗ đó có đầy đủ ván nhún, cầu trượt và một ván bật rất tốt cho những ai thích lặn.

Mary-Lou và Gwendoline thì hãi cái bể bơi khỏi nói luôn. Mary-Lou thì sợ nước, còn Gwendoline thì ghét cái cảm giác lạnh buốt lúc mới lao xuống nước. Đôi mắt Alicia luôn sáng lấp lánh khi cô bé tía thấy Gwendoline đang run cầm cập, và Gwendoline tội nghiệp thì rất hay bị đẩy xuống nước bất ngờ, đến mức cô bé này sớm biết cách vội vã bỏ đi mỗi khi thấy Alicia và Betty loăng quăng lại gần.

Tuần đầu tiên trôi qua chậm chạp. Có rất nhiều điều về học và để biết, những điều mới mẻ và thú vị. Darrell yêu thích từng giây phút một, và nhanh chóng quen với mọi việc. Cô bé vốn dĩ đã luôn nhanh nhẹn và nhiệt tình, nên các học sinh khác cũng sớm chấp nhận và quý mến Darrell.

Nhưng họ chẳng chấp nhận, cũng chẳng quý mến Gwendoline, còn Sally Hope, sau khi cố gắng lôi cô bé ra khỏi vỏ ốc, để nói chuyện về gia đình và nhà của mình, thì các cô bé khác đã quyết định để cho Sally cứ sống tiếp trong cái vỏ đó, chẳng cần kéo cô bé ra ngoài nữa.

'Hết một tuần rồi!'. Alicia thông báo vào vài ngày sau đó. 'Tuần đầu tiên lúc nào cũng bò chậm như rùa. Sau đó thì thời gian trôi nhanh lắm. Chả mấy chốc sẽ đến nửa học kỳ, và sau đó thì chúng ta đợi kì nghỉ. Cậu đã sớm quen rồi, phải không Darrell?'

'A, phải'. Darrell nói. 'Mình rất thích. Nếu học kỳ nào cũng thú vị thế này thì hay!'

'A, cứ đợi đấy!'. Alicia nói. 'Mọi thứ lúc đầu bao giờ chả thích - nhưng khi cậu đã nhận một hai giấy đình chỉ học của Quý cô, và từng bị bà Quản cho uống thuốc, cả bị cô Potts giữ lại sau giờ học, bị cô Remmington mắng mỏ, và bị các chị lớp trên chọc cho túi bụi, và...!'

'Ôi thôi!'. Darrell kêu lên. 'Sẽ chẳng có cái gì như thế đâu, Alicia. Đừng có dọa mình!'

Nhưng tất nhiên là Alicia nói đúng. Mọi việc không hoàn toàn dễ dàng và êm ả như Darrell nghĩ.

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 6. Trò Đùa Bé Nhỏ Của Alicia

Darrell rõ là người có đầu óc và cô bé đã được dạy cách để sử dụng đầu óc của mình. Cô bé sớm nhận ra rằng mình có thể dễ dàng làm các bài tập, và trong một số việc như viết bài luận chẳng hạn, thì cô bé còn giỏi hơn hầu hết các bạn khác. Darrell rất hài lòng về điều này.

Mình đã tưởng là mình sẽ phải vất vả hơn ở trường cũ nhiều, Darrell nghĩ. Nhưng hóa ra là không! Chỉ còn môn Toán là mình chưa khá lắm. Giá mình cũng siêu toán như Irene thì tốt. Cậu ấy có thể giải ngay trong đầu những bài tập mà đôi khi mình có viết ra giấy cũng chưa làm được.

Nên, sau một hai tuần đầu, Darrell đã thoải mái hơn và không quá lo lắng về việc học hành nữa. Cô bé bắt đầu thích thú với việc bày mấy trò vui trong lớp, như cách của Alicia. Alicia thì khoái tận vì có người "hỗ trợ" các trò nghịch ngợm của mình.

Betty Hill còn đi xa hơn Alicia nhiều. Đôi khi Darrell tự hỏi liệu Betty sẽ dừng lại ở đâu. Có hai cô giáo mà Betty và Alicia rất hay trêu chọc. Một là Quý cô Dupont, cô kia là cô Davies ít nói và dịu dàng vẫn dạy cho học sinh cách khâu vá và thỉnh thoảng làm công việc chuẩn bị vào buổi tối muộn. Cô Davies có vẻ không bao giờ nhận ra rằng Alicia và Betty có thể bày trò với mình. Quý cô thì có nhận ra, nhưng lắm khi vẫn mắc bẫy như thường.

'Cậu đã bao giờ nghe chuyện Betty đặt một con chuột bạch vào ngăn bàn của Quý cô chưa?'. Alicia nói. 'Con chuột bé nhỏ khốn khổ, nó không chui ra được, và đột nhiên, trong tuyệt vọng, nó đẩy cái lọ mực nhỏ, và thò mũi nó lên khỏi cái lỗ đặt lọ mực trên bàn. Quý cô xém xỉu'.

'Rồi cô ấy làm gì?'. Darrell hỏi, hết sức tò mò.

'Bay ra khỏi phòng như thể có một trăm con chó đang đuổi theo!'. Alicia nói. 'Khi cô chạy ra ngoài, bọn mình nhanh chóng lấy con chuột ra, và Betty giấu nó vào người. Cho nên, khi Quý cô liêu quay lại, và bắt một trong số bọn mình mở ngăn kéo bàn cô để lôi con chuột ra, thì chẳng ai tìm thấy con chuột nào cả. Quý cô đã tưởng mắt mình có vấn đề!'

'Ôi, giá như mình có mặt lúc đó!'. Darrell thở dài. 'Alicia, hôm nào cậu lại làm gì hay ho kiểu thế đi. Trong giờ Toán ấy, nhé? Cô Potts toàn gọi mình trả bài, nên một trò như thế sẽ khiến cô ấy không để ý đến mình nữa!'

'Gì! Bày trò trong lớp của cô Potty!'. Alicia thốt lên vẻ ngạc nhiên. 'Đừng điên. Cô Potty dám làm mọi thứ. Không đùa với cô ấy được đâu!'

'Vậy thì... trong giờ Quý cô vậy', Darrell năn nỉ. 'Mình thích Quý cô, nhưng mình chưa từng thấy cô nổi giận. Đi, thử làm trò gì trong giờ cô ấy đi'.

Alicia cảm thấy mình sẽ có Darrell làm khán giả nhiệt thành nhất, nếu cô bé có thể nghĩ ra trò gì đó. Nên Alicia nhăn trán và suy nghĩ rất lung.

Betty nhắc. 'Cậu có thể nghĩ đến trò mà Sam hoặc Roger hoặc Dick làm vào năm ngoái không?', cô bé hỏi. Rồi quay sang Darrell. 'Ba anh em nhà Alicia đi học cùng một trường', cô bé nói. 'Và ở đó có một thầy giáo tên là Then Chốt - ít nhất đó cũng là tên mà mấy anh em đó gọi thầy ấy - và thầy ấy hiền đến mức bọn họ có thể bày đủ trò với thầy mà chẳng bị làm sao'.

Darrell nghĩ có anh em trai như Roger, Sam Dick quả là hay tuyệt. Cô bé ước giá như mình cũng có anh hoặc em trai. Nhưng cô bé chỉ có em gái thôi.

'Năm ngoái có một trò Roger làm vui lắm', Alicia đột nhiên nói. 'Mình tin là bọn mình cũng có thể bắt chước. Nhưng cậu và Betty sẽ phải giúp

mình, Darrell ạ'.

'Ôi, mình thích giúp lắm', Darrell nói. 'Trò gì vậy?'

'À, Roger giả vờ điếc tai', Alicia nói. 'Và thầy Then Chốt cứ hỏi gì anh ấy cũng giả vờ nghe nhầm. Khi thầy Then Chốt nói "John, ngồi yên ở ghế của em!", Roger sẽ nói. ' Vui lên cho thầy xem ấy ạ, thưa thầy? Được ạ! Hoan hô, la la, hoan hô!'

Darrell cười phá. 'Ôi Alicia! Trò đấy hay quá! Cậu giả vờ điếc tai đi. Bọn mình sẽ hỗ trợ cậu. Thật mà. Thử vào giờ của Quý cô ấy'.

Học sinh năm thứ nhất nhanh chóng nghe nói về việc Alicia sẽ trêu Quý cô, và tất cả đều rất hồi hộp. Niềm phấn khởi của việc quay lại trường học đã lắng bớt xuống. Bây giờ các cô bé đang cần một "liều" phấn khởi mới.

'Bây giờ', Alicia nói. 'Mình sẽ giả vờ hiểu nhầm những câu Quý cô nói - và cậu hãy lặp lại những câu đó thật to, Darrell nhé, và rồi đến cậu, Betty, và cả lớp nữa. Hiểu không? Như xem chơi thể thao vậy'.

Quý cô, hoàn toàn không nghi ngờ gì về kịch bản khéo léo này khi bước vào lớp, nên mỉm cười rõ tươi vào buổi sáng hôm sau. Đó là một ngày mùa hè đẹp trời. Cô mới nhận được hai lá thư từ nhà báo cho cô biết rằng cô có một đứa cháu mới sinh. Cô cũng có một chiếc cặp tóc mới, và tối qua thì đã gội mái tóc dài rồi. Nói chung, cô đang có tâm trạng rất tốt.

Cô cười rạng rỡ với cả lớp. 'A, các em thân mến!', cô nói. 'Hôm nay chúng ta sẽ học một ít tiếng Pháp rất, rất hay, n'est-ce pas? Chúng ta sẽ còn giỏi hơn cả các anh chị năm thứ hai! Ngay cả Gwendoline cũng sẽ có thể chia các động từ mà không mắc một lỗi nào!'

Gwendoline trông có vẻ nghi ngại. Từ khi đến Malory Tower, suy nghĩ về cô gia sư cũ ở nhà của Gwendoline đã thay đổi. Cô gia sư Winter có vẻ chưa dạy đủ một nửa những điều mà Gwendolien lẽ ra cần biết! Tất nhiên,

cô ấy thường xuyên ca ngợi mái tóc và đôi mắt xanh của Gwendoline, rằng tính khí Gwendoline thật ngọt ngào, rằng Gwendoline thật duyên dáng trong tất cả mọi việc. Được nghe những điều đó quả là thích thú đối với một người như Gwendoline. Nhưng học hỏi thêm một chút thì sẽ hữu ích cho cô bé hơn ở Malory Tower.

Gwendoline nghĩ giá như mình đã học thật nhiều tiếng Pháp. Quý cô đã có lần kêu lên rằng Gwendoline học kém quá, thậm chí còn gợi ý sẽ dạy thêm cho cô bé để giúp cô bé đạt được đến mức trung bình. Nhưng cho đến giờ này, Gwendoline vẫn có thể né các buổi học thêm, và cô bé khá kiên quyết rằng mình sẽ tiếp tục tránh né! Học tiếng Pháp năm lần một tuần đã đủ khủng khiếp rồi, không cần thêm thắt gì nữa.

Cô bé mỉm cười hoài nghi với Quý cô, hy vọng Alicia sẽ sớm bắt đầu màn biểu diễn của mình, để Quý cô không chú ý tới mình nữa. Quý cô lại cười rạng rỡ. Cô nhận thấy rằng học sinh của mình trông thật hào hứng và nhiệt tình vào buổi sáng hôm nay. Các cô bé học sinh thân mến! Cô sẽ kể cho chúng nghe về đứa cháu trai mới sinh của mình. Chúng sẽ thích lắm cho mà xem, cô chắc thế!

Quý cô không bao giờ có thể ngừng kể về gia đình yêu quý của mình ở Pháp, mỗi khi cô nhận được tin tức gì từ họ. Thường thì các cô bé học sinh sẽ khuyến khích cô kể, vì càng được nghe về là chère Josephine, và la mignonne Yvonne, và la meschante Louise, thì càng ít phải nghe về chia động từ và giống đực giống cái. Cho nên các cô bé rất thích thú khi Quý cô thông báo về đứa cháu trai mới sinh của mình.

'Il s'appelle Jean - tên nó là John. Il est tout petit, oh, tout petit!'. Quý cô giơ hai bàn tay ra, cách nhau một khoảng nhỏ để diễn tả là John bé đến mức nào. 'Nào, như thế nghĩa là gì? Il - est - petit. Ai cho cô biết?'

Alicia ngồi với vẻ mặt tập trung căng thẳng, chồm người hết sức về phía trước, qua cả bàn, một tay để sau tai. Quý cô nhìn thấy ngay.

'A, Alicia, em không nghe rõ cô nói à? Cô lặp lại nhé. Il-esr-petit. Lặp lại theo cô nào'.

'Dạ?'. Alicia nói lễ phép, và giờ thì giờ cả hai tay khum lên sau tai.

Darrell đã muốn phì cười. Cô bé phải cố giữ cho mặt mình nghiêm chỉnh.

'Alicia! Em sao thế?'. Quý cô kêu lên. 'Em không nghe thấy à?'

'Em có lo gì mấy ạ? Sao ạ, em chẳng lo gì ạ, thưa cô', Alicia nói, có vẻ hơi ngạc nhiên. Ai đó cười khúc khích nhưng im bật ngay lập tức.

'Quý cô bảo. 'Em không nghe thấy à?'. Betty lặp lại thật to cho Alicia.

'Me sẩy?'. Alicia nói, có vẻ kinh ngạc hơn.

'EM KHÔNG NGHE THẤY À?'. Darrell hét lên. Và cả lớp cùng tham gia. 'EM KHÔNG NGHE THẤY À?'

Quý cô đập mạnh xuống bàn. 'Các em! Quên à, không được làm ồn trong lớp'.

'Thưa cô, hay là Alicia bị điếc?'. Darrell nói to như thể chính Quý cô đang bị điếc. 'Có thể bạn ấy bị đau tai ạ'.

'Ah, la pauvre petite!'. Quý cô la lên, vì chính cô thỉnh thoảng cũng bị đau tai, bởi vậy nên cô rất thông cảm với những ai bị giống mình. Cô gần như hét lên với Alicia.

'Em bị đau tai à?'

'Cái gai ạ? Em không biết cái gai nào ạ, thưa cô', Alicia đáp. 'hôm nay em có chơi ngoài vườn đâu ạ'.

Thế này là quá sức với Irene, nên cô bé tuôn ra một tràng cười bùng nổ, khiến mấy học sinh ngồi phía trước cô bé đứng bật dậy.

'Tiens!'. Quý cô kêu, và nhảy lên. 'Gì thế? A, em, Irene - sao em làm ầm ỹ đến thế hả? Cô không thể chấp nhận được'.

'Thình thoảng em cứ bị hắt xì ạ, thưa cô', Irene lấp bắp, chúi mũi vào cái khăn tay như thể sắp hắt xì tiếp. Nhiều tiếng động kỳ lạ phát ra từ phía cô bé khi cô bé cố gắng kiềm chế cơn cười.

'Alicia', Quý cô nói, quay trở lại với kẻ bày trò, lúc này đang giơ cả hai tay lên khum sau tai, nhú mày lại như thể đang cố hết sức để lắng nghe. 'Alicia, đừng nói về gai góc gì cả. Nói cho cô biết, có phải em bị cảm không?'

'Không ạ, em không có tãt thãm nào ạ, em chỉ có 5 bảg, không đủ tiền mua thãm ạ', Alicia đáp, khiến Quý cô càng hoang mang.

'Quý cô nói CẢM, không phải là THẨM', Darrell giải thích to hết cỡ.

'Nghe không - CẢM, tức là không KHỎE ấy', Betty nói tiếp, ra vẻ giúp đỡ. 'Cậu có bị CẢM không?'

'CÓ BỊ CẢM KHÔNG?', cả lớp ồ lên, như một dàn đồng ca đã được luyện tập.

'À, cảm! Thế mà các cậu không nói rõ từ đầu để tớ nghe thấy', Alicia nói. 'Có ạ, em bị cảm ạ'.

'À - thế thì nó ảnh hưởng đến đôi tai tội nghiệp của em rồi', Quý cô nói. 'Em bị cảm lạnh từ lúc nào, Alicia?'

Darrell lặp lại câu hỏi đó, lại to hết cỡ, rồi đến betty.

'Ô, em bị vào lúc nào ạ? Khoảng hai năm trước ạ', Alicia nói. Irene càng vùi mũi vào khăn tay, còn Quý cô trông càng không hiểu.

'Cô bé tội nghiệp không thể theo học được bài tiếng Pháp rồi', Quý cô nói. 'Alicia, em hãy ngồi cạnh cửa sổ, chỗ có ánh nắng đi, và tự đọc sách tiếng Pháp của mình nhé! Em chẳng nghe thấy ai nói gì cả'.

Alicia nhìn Darrell vẻ dò hỏi, như thể không nghe thấy. Darrell sốt sắng lặp lại thật to. Thật không may, Betty buồn cười quá nên không thể lặp lại theo được. Nhưng cả lớp đều làm theo.

'CẬU CHẲNG NGHE THẤY AI NÓI GÌ CẢ!', cả lớp đồng thanh.

Cánh cửa chợt bật mở và cô Potts nhìn vào với vẻ mặt giận dữ nhất. Cô đang dạy lớp năm thứ 2 ở bên cạnh, và không thể tưởng tượng được học sinh năm thứ 1 lại hét lên như vậy.

'Quý cô, tôi xin lỗi đã xen vào giờ dạy của cô, nhưng học sinh có cần đọc bài tiếng Pháp to như thế không ạ?', cô hỏi.

'Ah, cô Potts, tôi rất xin lỗi. Nhưng không phải tôi bảo các em đọc tiếng Pháp thật to, mà là vì Alicia tội nghiệp'. Quý cô giải thích.

Cô Potts trông ngạc nhiên hết sức. Cô nhìn Alicia. Alicia thấy ái ngại. Cô bé làm vẻ mặt ngây thơ nhất có thể. Nhưng cô Potts luôn cảnh giác mỗi khi Betty hoặc Alicia trông ngây thơ vô tội.

'Cô bảo sao ạ, Quý cô?'. Cô Potts nói. 'Alicia đột nhiên bị điếc? Sáng nay em ấy còn bình thường mà'.

'Bây giờ thì em ấy lại khá điếc rồi đấy', Quý cô khẳng định.

Cô Potts nhìn Alicia bằng ánh mắt sắc sảo. 'Giờ nghỉ nhớ qua chỗ cô, Alicia', cô nói. 'Cô muốn có vài lời với em'.

Không ai dám lặp lại những lời này cho Alicia, nhưng Quý cô lại thấy mình cần phải làm như vậy. Cô nhắc lại thật to với Alicia.

'Cô Potts nói, em...'

'Không cần lặp lại đâu, Quý cô', cô Potts nói. 'Alicia sẽ đến thôi. Cô sẽ chờ em tới vào lúc 11h, Alicia. Và hãy đứng lên khi cô đang nói với em'.

Alicia đứng bật dậy, mặt đỏ bừng. Cô Potts ra khỏi phòng, và đóng cửa khá nặng tay. Quý cô thì không thích những người sập cửa.

'Ah, cánh cửa, làm mình đau cả đầu!', cô nói. 'Cô Potts rất tốt bụng và thông minh, nhưng cô ấy không bị đau đầu như cô...'

'Và cũng không bị đau tai ạ', Darrell nói thêm, nhưng không ai cười nữa. Việc cô Potts bước vào và thái độ nghiêm khắc của cô đã làm chìm ngay trò đùa của cả lớp xuống.

Alicia không nói gì thêm về vụ đau tai của mình nữa. Cô bé cầm một cuốn sách, ra ngồi gần cửa sổ, chỗ có ánh nắng, cảm thấy chắc chắn rằng cô Potts sẽ không quay lại. Nhưng cô bé thấy ít nhất mình cũng có được chút lợi ích từ màn biểu diễn vừa rồi! Quý cô chẳng để ý đến cô bé nữa, và hoàn toàn tập trung vào việc tìm ai đó trong lớp có thể sẵn sàng chia động từ thật đúng. Không tìm được ai thực sự giỏi, Quý cô chẳng còn giữ được thái độ vui vẻ giống lúc sáng sớm nữa, điều đó khiến cả lớp ngồi im thin thít.

Quý cô hiên ngang bước ra khỏi lớp khi chuông ta chơi vang lên. Các cô bé vây lấy Alicia. 'Ôi, Alicia! Mình gần chết cười khi cậu bảo "me sẵn". 'Thật đáng tiếng là cô Potty lại xông vào như thế!'. 'Cậu có sợ không, Alicia?'

'Darrell hét thiếu điều làm bay cả óc nhà!'. Irene nói. 'Mình suýt tí bị nổ họng vì cứ cố nhịn cười'.

'Mình phải đi xem cô Potty sẽ nói gì', Alicia nói. 'Xui quá, mình quên mất rằng cô ấy đang dạy năm thứ 2 ở ngay bên cạnh. Tạm biệt các nàng!'

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 7. Darrell Mất Bình Tĩnh.

Alicia bị mắng cho một trận, và bị bắt làm thêm bài tập. Cô bé rời khỏi phòng cô Potts, và chạy va vào Quý cô.

'Em tới gặp cô Potts chưa, Alicia?'. Quý cô hỏi, vẫn nghĩ rằng có thể Alicia chưa nghe rõ những gì cô Potts đã nói.

'Ôi, rồi ạ, cảm ơn cô, thưa cô', Alicia nói và đi luôn. Quý cô nhìn theo chăm chú. Quái lạ thật! Alicia đã hoàn toàn nghe thấy những gì cô vừa nói. Liệu tai có thể khỏi bệnh nhanh như thế không? Quý cô đứng sững và nhú mào. Cô Potts bước ra khỏi phòng và nhìn thấy Quý cô.

'Nếu Alicia còn biểu hiện triệu chứng điếc tai nào, cô cứ bảo con bé đến chỗ tôi', cô Potts nói thản nhiên. 'Tôi có thể chữa ngay lập tức'.

Rồi cô đi. Quý cô bắt đầu thở gấp. 'Con bé hư Alicia! Nó bày trò trêu mình', Quý cô nói, nhiều khi cô rất dễ bị bối rối! 'Nó bịp mình! Không bao giờ mình tin nó nữa, con nhóc láo lếu'.

Darrell thì quá chừng thích thú với vụ việc này. Alicia thật thông minh ghê cơ! Cô bé nhìn Alicia với vẻ ngưỡng mộ, và Alicia thì rất khoái được ngưỡng mộ. Điều đó luôn thúc đẩy cô bé bày thêm các trò nghịch ngợm. Mary-Lou cũng nhìn Alicia chăm chú, như thể Alicia là người xuất sắc nhất. Alicia lại gần và nắm lấy cánh tay Darrell.

'Bọn mình lại sẽ sớm nghĩ ra trò mới', cô bé nói. 'Cậu với mình và Betty. Bọn mình sẽ là Bộ ba bướng bỉnh, hay cái gì đó kiểu như thế!'

'Ôi, được!'. Darrell đáp, sướng rơn trước cái ý tưởng được ở trong cùng một hội với Betty và Alicia. 'Nhớ nhé! Có thể mình cũng sẽ nghĩ ra trò gì đó'.

Tuy nhiên, các cô bé quyết định rằng tốt nhất không nên bày trò gì ngay tức khắc mà phải để một thời gian nữa đã. Có thể lần sau sẽ thử với cô Linnie.

Gwendoline rất ghen tị với việc Alicia và Betty, vốn được coi như những người cầm đầu năm thứ nhất, đã kết bạn với Darrell. Dù gì, Darrell cũng là học sinh mới y như cô bé mà. Và bản thân cô bé, Gwendoline, thì xinh hơn nhiều, và phong cách thì duyên dáng hơn là cái chắc.

Nên Gwendoline kéo thêm Sally Hope vào suy nghĩ của mình. 'Mình không thích cái kiểu Darrell Rivers lúc nào cũng nhăng lên như vậy, cậu có thấy thế không?', cô bé nói với Sally. 'Cậu ta nghĩ mình hay ho lắm đấy. Bám lấy Alicia và Betty. Mình chả thêm làm thế, cho dù bọn họ có mới mình đi nữa'.

Sally không hề tỏ ra hứng thú, nhưng Gwendoline chẳng ngại. Cô bé tiếp tục làu nhàu về Darrell. 'Cậu ta nghĩ mình có đầu óc thông minh, rồi chơi tennis rất cừ, rồi bơi rất giỏi! Mình có đủ khả năng để cho cậu ta thấy rằng mình giỏi gấp đôi!'

'Ừ, vậy sao cậu không làm đi?'. Sally nói vẻ chán nản. 'Thay vì cho tất cả mọi người thấy rằng cậu kém gấp đôi!'

Gwendoline bực lắm. Đến cả con bé Sally Hope im như thóc mà cũng nói những điều như thế với mình! Cô bé nhìn Sally như thể muốn Sally héo khô lại và tan biến ngay lập tức.

'Thôi được', Gwendoline nói. 'Mình sẽ cho cậu thấy, Sally. Trước đây mình chưa làm, vì mình thấy chẳng đáng. Mình đã không hề muốn tới Malory Towers, và mẹ mình cũng không muốn. Chỉ có bố cứ bắt mình đến.'

Mình vẫn rất ổn với gia sư của mình, cô Winter, và bây giờ mình vẫn có thể rất ổn, chỉ cần mình nghĩ là xứng đáng để chứng minh!"

Alicia vừa tới và nghe thấy những lời vừa rồi. Cô bé cười âm ỹ.

'Cậu không biết chơi tennis, không biết bơi, cậu rít lên khi vừa chạm ngón chân cái xuống mặt nước, cậu thậm chí không thuộc bảng cửu chương, bé cưng ạ! Thế rồi cậu lại nói là không đáng để cho mọi người thấy những gì cậu có thể làm! Cậu chẳng biết làm gì và sẽ chẳng bao giờ biết, khi mà cậu còn có cái ý tưởng tuyệt vời như vậy về bản thân mình!'

Sally cũng phì cười, và việc đó khiến Gwendoline tức điên. Cô bé chỉ muốn mắng cho hai người kia một trận! Nhưng cô Winter luôn nói rằng các cô tiểu thư phải biết kiềm chế. . dù gì, thì mắng Alicia cũng là việc... nguy hiểm đấy.

Gwendoline bỏ đi, mặt nghênh lên trời. 'Gwendoline Mary thân mến', Alicia bình luận lớn tiếng. 'Cún cưng của mẹ, tình yêu của bố, học sinh xuất sắc của cô Winter. Và vẫn không biết làm phép chia phân số!'

Tối hôm đó các cô bé ra bể bơi và chơi rất vui. Alicia bơi ngập dưới nước theo chiều rộng của bể, rồi lộn lại. Ai cũng vỗ tay cổ vũ cô bé.

'Làm sao cậu có thể nhịn thở được chừng đó thời gian?'. Darrell kêu lên. 'Giá mà mình cũng làm được thế! Cậu thử lại đi, Alicia, sau khi hít thwor xong ấy'.

'Lần này nước vào hết tai mình rồi!'. Alicia nói, lắc đầu dữ dội. 'Cứ như nút hết vào vậy. Mình phải đợi đếnk hi tai nghe rõ đã. Rồi mình sẽ nhảy ào xuống một cú'.

Alicia lặn cừ không kém bơi. Gwendoline, vẫn vơ ở đầu nông của bể, thấy rất ghen tỵ. Cô bé tin chắc mình có thể bơi và lặn cừ hơn Alicia - nếu cô bé có thể vượt qua cái cảm giác khó chịu lúc đầu. Cô bé thực sự ghét cái

lạnh buốt khi mới nhúng xuống bể. Cô bé sẽ thối phì phì và thở hỗn hển nếu bị nước ngập đến gần mũi, và cảm thấy như mình sắp chết đuối.

Chỉ có một người tệ hơn Gwendoline, đó là Mary - Lou. Nhưng không ai trêu chọc Mary-Lou quá nhiều, vì như thế chẳng khác nào trêu chọc một con mèo con bé nhỏ ngơ ngác. Gwendoline đã nhìn thấy Mary-Lou đi loạng choạng lại gần, và vì cô bé biết Mary-Lou còn sợ bể bơi hơn cả mình, nên Gwendoline bỗng có cảm giác về sức mạnh áp đảo.

Cô bé nhẹ nhàng lượn đến cạnh Mary-Lou, bất ngờ nhảy chồm lên cô bạn và kéo xuống nước. Mary-Lou không còn đủ thời gian để hét. Cô bé vừa mở miệng là nước ào vào. Cô bé bắt đầu vùng vẫy tuyệt vọng.

Gwendoline, cảm nhận được là Mary-Lou đang chống trả, nên ác ý giữ Mary-Lou dưới nước lâu hơn mức dự định. Cô bé chỉ thả Mary-Lou ra khi cảm thấy một cú xô mạnh vào vai mình.

Gwendoline quay lại. Đó là Darrell, đang run lên vì giận dữ. 'Đồ quái vật!'. Darrell hét lên. 'Tôi đã nhìn thấy cậu dìm Mary-Lou tội nghiệp - và cậu biết thừa là cậu ấy sợ đến mức nào. Cậu suýt làm cậu ấy chết đuối!'

Darrell kéo Mary-Lou lên bờ, và giữ cô bé ở đó, thở hỗn hển và ho sặc sụa mặt xanh lè, gần như phát bệnh do nuốt quá nhiều nước.

Các cô bé bắt đầu bơ ngang qua nơi xảy ra vụ việc. Darrell, giọng vẫn run vì tức giận, lại nhắm vào Gwendoline. 'Cậu cứ đợi một phút! Tôi sẽ dìm cậu xuống, Gwendoline, để xem cậu thích thú đến mức nào!'

Mary-Lou dùng hết sức bình sinh để bám lấy Darrell. Gwendoline, phát sợ vì cơn giận trong giọng nói của Darrell, cho rằng tốt nhất là nên lên khỏi bể bơi trước khi Darrell hoặc ai khác thực hiện đúng lời đe dọa vừa rồi. Gwendoline bắt đầu lội về phía các bậc thang lên xuống bể bơi.

Vừa khi Gwendoline trèo lên các bậc thang, thì Darrell - đã giao Mary-Lou đang khóc nức nở cho Alicia, bắt kịp.

'Tôi sẽ không dìm cậu, đồ hèn nhát!', cô bé kêu lên. 'Nhưng tôi sẽ cho cậu thấy chuyện gì xảy ra với những kẻ như cậu!'

Thế rồi có tiếng rít lên của Gwendoline khi Darrell tóm lấy cô bé và rung lắc mãnh liệt. Gwendoline vội vã cố tự kéo mình lên khỏi mặt nước.

'Này, Darrell!!', đó là giọng Katherine, trưởng phòng ký túc xá. 'Dừng ngay lại! Cậu đang nghĩ gì vậy? Để cho Gwendoline yên!'

Vẫn còn giận điên, Darrell quay lại phía Katherine. 'Phải có ai đó dạy cho Gwendoline hèn nhát một bài học, phải không?'

'Phải. Nhưng không phải là cậu', Katherine nói lạnh lùng. 'Cậu đã tự đặt mình vào con đường sai khi cư xử như thế. Mình xấu hổ vì cậu!'

'Còn mình xấu hổ vì cậu!'. Darrell hét lên, trước sự kinh ngạc của tất cả mọi người. 'Nếu mình là lớp trưởng của học sinh năm thứ nhất, mình sẽ phải hài lòng khi thấy những đứa như Gwendoline phải học cách bơi, lặn và tất cả mọi thứ khác, và để cho những người như Mary-Lou được yên, hiểu không?'

Chưa ai từng thấy Darrell nổi cáu. Mọi người nhìn chăm chăm. 'Ra khỏi bể bơi', Katherine ra lệnh. 'Đi lên, ran gay. Thật may là không có cô giáo nào nhìn thấy các cậu như thế này'.

Darrell lên bờ, vẫn còn run. Cô bé đi đến chỗ mình đã quăng khăn tắm và khoác nó quanh người. Rồi cô bé chậm chạp trèo lên khỏi dốc đá, tìm đập thành thịch.

Gwendoline đáng ghét! Katherine khó ưa! Malory Tower tồi tệ!

Nhưng trước khi cô bé lên đến đỉnh dốc đá và bước đến cánh cổng dẫn vào sân trường của Malory Tower, thì cơn giận của Darrell đã tan đi. Cô bé mất hết nhuệ khí. Làm sao mình có thể hành động như thế? Và bây giờ thì cô bé thực sự muốn kiểm soát được cơn nóng giận của mình, cô bé không bao giờ để ngọn lửa giận dữ cháy lên như hồi còn nhỏ nữa.

Đã bình tĩnh lại rất nhiều, Darrell quay vào trường, lau khô người và thay quần áo. Cô bé đã bị Katherine mắng trước mặt mọi người. Không ai đứng ra bênh vực cô bé, kể cả Alicia. Cô bé đã quát lại người đứng đầu khối mình. Cô bé đã cư xử với Gwendoline tồi tệ như Gwendoline đã cư xử với Mary-Lou - trừ cái thực tế rằng việc Gwendoline suýt dìm Mary-Lou chết đuối là hoàn toàn do tàn nhẫn; còn việc cô bé lắt Gwendoline thô bạo như vậy là do cơn giận dữ. Nhưng - giận dữ cũng là tàn nhẫn, nên có thể cô bé cũng tệ như Gwendoline vậy.

Bây giờ Darrell cảm thấy hối hận. Đó là điều tồi tệ nhất khi bạn nổi nóng. Bạn sẽ làm một số điều rất vội vã, không suy nghĩ, và rồi khi cơn nóng giận trôi qua, bạn sẽ xấu hổ khủng khiếp, và sẽ không thể cảm thấy bớt ăn năn nếu không đi xin lỗi người mà bạn đã làm tổn thương. Thật tệ hại, đó lại là người mà thật tâm thì bạn vẫn chẳng ưa gì.

Darrell nghe thấy tiếng ai đó sụt sịt trong phòng thay đồ. Cô bé ngó vào xem là ai. Đó là Gwendoline, đang buồn bã tự đổ mình sau khi bị Darrell đối xử thô lỗ. Gwendoline xì mũi rất to.

Mình sẽ viết thư kể cho mẹ, Gwendoline nghĩ. Rằng Darrell đã tệ hại đến mức nào.

Darrell tiến đến phía sau Gwendoline, khiến Gwendoline giật bắn mình. 'Gwendoline! Mình xin lỗi vì đã làm như vậy. Mình xin lỗi thật đấy. Mình đã giận ghê gớm nên không thể kiềm chế được'.

Gwendoline hoặc không đủ rộng rãi, hoặc không đủ khoan dung để chấp nhận một lời xin lỗi chân thành như thế. Cô bé nghiêm mặt lại và nhìn Darrell như thể người thấy mùi tội lỗi.

'Mình hy vọng cậu thực sự hối hận!'. Cô bé nói giọng khinh khỉnh. 'Mình sẽ viết thư kể cho mẹ mình nghe. Nếu mẹ mà biết bọn học sinh ở Malory Towers cư xử như cái kiểu của cậu, thì mẹ sẽ không bao giờ cho mình đến đây đâu!'

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 8. Darrell Và Gwendoline

Các cô bé vừa rời bể bơi vừa trò chuyện về việc mới xảy ra với vẻ ngạc nhiên tốt độ.

'Ai mà nghĩ được rằng Darrell hiền lành có thể bùng lên như thế chứ!'

'Cậu ấy không được phép nói hỗn với Katherine, như thế vô lễ quá!'

'Katherine, cậu định sẽ làm gì?'

Katherine cũng đã rời khỏi bể bơi, khuôn mặt vốn bình tĩnh của cô bé bây giờ đỏ bừng vì bức bối. Cô bé đã rất quý mến Darrell, thế mà bây giờ, chỉ trong vòng một phút, suy nghĩ của cô bé về Darrell đã khác hẳn! Alicia cũng lúng túng. Cô bé lắc đầu từ bên nọ sang bên kia, cố rũ cho nước ra hết khỏi tai. Ai mà nghĩ được rằng Darrell lại có thể nổi nóng như vậy?

'Đi vào phòng sinh hoạt chung, học sinh của tháp Bắc, ngay su khi thay xong quần áo', cuối cùng Katherine nói, bằng giọng bình thản như mọi khi. Các cô bé nhìn nhau. Cuộc họp của năm nhất! Về Gwendoline và Darrell, chắc vậy. Tất cả tủa vào phòng thay đồ, bàn bạc râm ran. Nhưng cả Gwendoline và Darrell đều không có ở đó.

Gwendoline đã đi lên phòng kí túc xá, để tìm một chiếc khăn tay mới để lau nước mắt. Tất nhiên cô bé chẳng hề cần khăn đến thế! Cô bé đã luôn ghen tỵ với Darrell, và cô bé thấy vui mừng vì đã có chuyện để chống lại Darrell. Tới xin lỗi như thế à? Nó chẳng hề thực sự chân thành đến thế đâu, Gwendoline tin chắc như vậy.

Những cô bé còn lại của tháp Bắc, tức là tám học sinh, tập trung ở phòng sinh hoạt chung. Katherine ngồi xuống một chỗ và nhìn quanh.

'Mình chắc chắn các bạn đều đồng ý rằng, dù chúng ta yêu quý Darrell, nhưng chúng ta không thể bỏ qua hành động kiểu như thế', Katherine bắt đầu.

'Ôi, Katherine - đừng trách Darrell!'. Mary-Lou van vểnh khe khẽ. 'Cậu ấy đã cứu mình khỏi chết đuối, thật mà'.

'Không phải', Katherine nói. 'Gwendoline không ngu ngốc đến nỗi dìm chết đuối người khác. Mình cho rằng cậu ấy chỉ ngẫu nhiên có ác ý sau khi bị mọi người khác trêu chọc quá nhiều về chuyện không biết bơi'.

Mary-Lou thì hoàn toàn tin rằng Darrell là một anh hùng. Cô bé đã chịu khổ khi bị dìm xuống nước, và thực sự tin rằng mình sẽ chết đuối - thế rồi Darrell mạnh mẽ và phẫn nộ xuất hiện. Làm sao Katherine có thể đánh giá Darrell là không tốt? Mary-Lou không dám nói gì thêm, nhưng cô bé ngồi với vẻ mặt lo lắng cùng cực, ước gì như mình có thể dùng cảm lên tiếng bảo vệ Darrell. Nhưng cô bé lại không thể.

'Mình nghĩ', Irene nói, 'rằng Darrell rõ ràng nên xin lỗi Katherine vì đã hỗn láo với cậu ấy. Còn nếu không, bọn mình sẽ tẩy chay cậu ấy. Sẽ không nói chuyện với cậu ấy trong một tuần. Mình phải nói rằng mình rất ngạc nhiên về Darrell'.

'Ừm, mình nghĩ cậu ấy cần xin lỗi cả Gwendoline nữa', Katherine nói. 'Mình đã nghe những tiếng lên ở đầu kia của bể bơi! Điều đó quan trọng hơn nhiều việc xin lỗi mình'.

Nhưng cũng sẽ khó chịu hơn nhiều!' Alicia lẩm bẩm. 'Mình sẽ kinh khủng nếu phải đi xin lỗi cục cưng Gwendoline Mary vì bất kì chuyện gì!'

'Vậy cậu có định nói chuyện với Gwendoline nữa không?'. Jea hỏi.

'Có', Katherine nói. 'Tất nhiên. Còn bây giờ, mình không biết Darrell đang ở đâu đây. Ôi hi vọng cậu ấy không làm loạn lên khi phải xin lỗi Gwendoline. Nếu vẫn còn trong cơn giận như vừa rồi thì không dễ tiếp cận Darrell đâu. Mình không muốn phải báo cáo về cậu ấy với các cô giáo, hay tẩy chay cậu ấy. Mình chưa bao giờ tưởng tượng rằng Darrell lại nóng tính như thế'.

Ngay khi Katherine vừa nói xong, thì cánh cửa bật ra và Darrell bước vào. Cô bé có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy các bạn đang tập trung., yên lặng và nghiêm túc. Katherine định nói với Darrell, nhưng lại láy làm lạ khi thấy Darrell có vẻ bình tĩnh đến vậy.

Và trước khi Katherine nói được lời nào, thì Darrell đã lại gần. 'Katherine, mình vô cùng xin lỗi khi đã nói với cậu như vậy. Chắc là mình nóng nảy quá'.

Katherine thấy nhẹ cả người. Thay vì giận Darrell, cô bé mỉm cười. 'Được mà', Katherine nói, hơi ngượng ngịu. 'Mình biết rằng cậu đã nổi giận. Nhưng, Darrell ạ...'.

'Đó là lỗi của mình', Darrell nói và xoa mũi - việc cô bé vẫn luôn làm khi thấy xấu hổ về bản thân. 'Tính nóng nảy của mình. Mình vẫn luôn như thế đấy. Chắc là mình giống tính bố mình, nhưng bố luôn biết giữ cơn nóng giận cho những chuyện xứng đáng - tức là bố chỉ nổi nóng khi có lý do thật sự lớn thôi. Còn mình thì không thế. Mình dễ mất bình tĩnh vì những việc vụn vặt. Mình tệ quá, Katherine ạ! Nhưng mình đã tự hứa khi đến Malory Towers rằng mình sẽ không dễ mất kiểm soát nữa'.

Các cô bé, đã nhìn Darrell bằng ánh mắt lạnh lùng khi cô bé bước vào phòng, bây giờ đều tỏ ra quý mến. Bởi Darrell là con người đã phạm lỗi nhưng đã biết nhận lỗi, và xin lỗi, cô bé không hề tìm cớ ngụy biện cho mình. Ai có thể không yêu quý một con người như thế?

'Thôi được', Katherine nói, 'thực ra tối nay cậu mất bình tĩnh cũng là có lý do! Mình nghĩ Gwendoline xứng đáng nhận những điều đó, Darrell - nhưng cậu không nên là người xử lý cậu ta. Mình là người sẽ quyết định, hoặc Pamela, hoặc thậm chí là cô Potts. Không phải cậu. Hãy tưởng tượng trường học sẽ như thế nào nếu tất cả chúng ta đều có thể nổi nóng và trừng phạt người khác khi chúng ta muốn!'

'Mình biết', Darrell nói. 'Mình đã tự nghĩ ra được điều đó rồi. Mình rất xấu hổ về bản thân mình, Katherine ạ, còn xấu hổ hơn mức cậu xấu hổ về mình nữa đấy. Cậu phải tin mình'.

'Mình tin', Katherine đáp. 'Nhưng Darrell, mình e rằng cậu sẽ phải làm một việc không dễ chịu lắm, một việc mà có thể cậu sẽ rất ghét, trước khi chúng ta khép lại vấn đề này'.

'Ôi... gì vậy?'. Darrell hỏi, trông rất cảnh giác.

'À, cậu sẽ phải xin lỗi Gwendoline', Katherine nói, đoán rằng Darrell sẽ nổi đóa lên ngay lập tức.

'Xin lỗi Gwendoline? Ôi, vậy thì mình đã làm điều đó rồi', Darrell thở phào. 'Mình cứ tưởng cậu bảo mình sẽ làm điều gì đó kinh dị. Mình luôn hối hận rất nhanh sau khi nổi nóng. Mình đã nói thế rồi à. Tức là mình đã đi nói xin lỗi rồi!'

Các cô bé đều chăm chú nhìn Darrell. Darrell thì lúc lắc mái tóc đen loăn xoăn của mình và nhìn Katherine bằng ánh mắt trong trẻo. Sao nhỉ, thực ra tất cả chẳng cần phải họp! Họ chẳng cần phải phán xét Darrell và bắt cô bé sửa sai. Cô bé đã ự phán xét mình và tự sửa sai rồi. Các cô bé nhìn Darrell vẻ ngưỡng mộ và Mary-Lou thì gần như không ngồi yên được. Darrell quả là một mẫu người hoàn hảo, Mary-Lou nghĩ!

'Tất nhiên', Darrell nói tiếp. 'Mình vẫn nghĩ rằng Gwendoline đã làm một trò rất xấu xa với Mary-Lou và mình nghĩ thật đáng tiếc khi Mary-Lou

không đủ tự tin để những người tàn nhẫn như Gwendoline không thể trêu chọc được cậu ấy'.

Mary-Lou co người lại. Ôi! Darrell nghĩ cô bé là người yếu đuối và nhát cáy. Mà đúng thế thật. Cô bé biết rõ thế mà. Cô bé biết rằng một người mạnh mẽ như Darrell sẽ không bao giờ thích một người nhút nhát như Mary-Lou. Nhưng Mary-Lou vẫn ước giá như Darrell thích mình!

Gwendoline mở bật cửa và bước vào, trong như một kẻ bị đẩy dọa. Cô bé đã gỡ hết tóc ra để những lọn tóc vàng xõa hết xuống vai. Rõ ràng cô bé đang tưởng tượng mình là một thiên thần bị ngược đãi hoặc một điều gì đó tương tự vậy.

Gwendoline nghe thấy mấy từ cuối cùng mà Darrell vừa nói, cô bé đỏ bừng mặt. 'Những người tàn nhẫn như Gwendoline không thể trêu chọc được cậu ấy!'. Đó là những gì Gwendoline nghe thấy.

'Ôi, Gwendoline. Lần sau nếu cậu muốn bày trò dọa nạt ai đó, hãy chọn người ngang bằng với mình ấy nhé', Katherine nói, giọng khá gay gắt. 'Và hãy nói xin lỗi Mary-Lou đi, hãy nhận rằng cậu đúng là đồ tệ hại. Cậu đã khiến Mary-Lou sợ chết khiếp. Darrell đã xin lỗi cậu, và cậu cũng rất nên thực hiện phần việc của mình, ngay!'

'Ôi, vậy ra Darrell nói cậu ấy đã xin lỗi mình, hả?'. Gwendoline nói. 'Này, mình không coi đó là lời xin lỗi!'

'Đồ dối trá!'. Darrell quát lên kinh ngạc. Cô bé vội quay về phía các bạn. 'Mình có làm mà!', cô bé nói. 'Các bạn có thể tin ai cũng được, mình hoặc Gwendoline. Nhưng mình đã xin lỗi - ngay lúc đó mà'.

Katherine liếc nhìn từ khuôn mặt nóng bừng của Darrell sang khuôn mặt nhạo báng của Gwendoline. 'Bọn mình tin cậu', cô bé nói bình thản. rồi giọng Katherine đánh lên. 'Còn bây giờ, Gwendoline, trước mặt tất cả mọi người, để bọn mình có thể nghe thấy - cậu có gì để nói với Mary-Lou?'

Gwendoline buộc phải nói lời xin lỗi. Cô bé nói nhỏ và nhát gừng, tất nhiên cô bé chẳng muốn thốt ra một lời, nhưng vì ánh mắt của mọi người cứ hướng vào mình nên cô bé đành phải nói. Trước đến nay, Gwendoline chưa bao giờ phải nói lời xin lỗi vì bất kì điều gì, và cô bé cũng chẳng muốn phải làm thế. Vào lúc đó, cô bé căm ghét Darrell - và rõ là ghét con bé Mary-Lou đến tận xương tủy!

Gwendoline ra khỏi phòng, gần phát khóc. Nhưng khi Gwendoline đi thì không khí trong phòng nhẹ nhõm hẳn. 'Thôi, may quá là xong rồi!'. Irene nói. Cô bé vốn ghét những tình huống kịch tính. 'Mình phải đến một phòng tập luyện nào đó đây. Một chút âm nhạc sẽ tốt hơn cho mình sau câu chuyện khó chịu này!'

Cô bé đi chơi piano một mình ở một trong rất nhiều phòng tập luyện. Cô bé sẽ sớm quên tất cả mọi thứ, trừ giai điệu mà cô bé đang chơi. Nhưng những người khác thì không dễ quên như thế. Nhìn thấy Darell mất kiểm soát thì chẳng hay ho gì, nhưng tất cả mọi người đều nhất trí rằng Gwendoline phải bị phạt.

Cô bé cũng so sánh cách Darrell xin lỗi - rất tự nhiên và thật thà, với cách mà Gwendoline nói những lời cấm đoán và thiếu thiện chí với Mary-Lou - những lời hết sức ngượng ngùng. Gwendoline rõ ràng cũng không thoải mái với vụ này. Cô bé cảm thấy bị sỉ nhục. Bọn họ đã làm đã làm to chuyện dù ban đầu chỉ là một trò đùa! Sao chứ, các học sinh khác cũng hay chơi đùa nhau mà! Dù gì, cô bé vẫn sẽ viết thư cho mẹ về việc bị trách móc chỉ vì con quái vật Darrell! Để cho tất cả bọn họ biết mặt!

Cô bé quay vào phòng sinh hoạt chung và mở tủ đựng đồ. Gia61y viết thư của cô bé ở trong đó. Cô bé lấy ra một tập và ngồi xuống. Thường thì cô bé không muốn viết thư cho mẹ. Việc đó rất nhàm chán! Gwendoline cũng chưa hề viết thư cho cô Winter kể từ khi đến Malory Towers, mặc dù cô gia sư cũ ấy viết ba lần mỗi tuần cho cô bé. Gwendoline khá coi thường những người yêu quý mình, và luôn xấu tính với những người không ưa mình.

'Mình viết thư cho mẹ', Gwendoline tuyên bố với những cô bé ngồi quanh mình. Một số đang khâu, một số đang đọc. Đây là thời gian rảnh rỗi của các cô bé trước giờ ăn tối. Chẳng ai để ý đến câu nói của Gwendoline, trừ Jean.

'Có phải ngày viết thư về nhà đâu, hôm nay ấy?', cô bé nói. 'Cậu sao vậy, Gwendoline, viết thư vào giữa tuần à, trong khi chủ nhật là ngày viết thư thì cậu cứ than ngán thờ dài đến mức bọn mình phải bịt cả tai lại!'

'Mình viết để kể cho mẹ nghe rằng Darrell đã quát mắng mình', Gwendoline nói thật to, rõ Ràng, để ai cũng nghe thấy. 'Mình sẽ không chấp nhận điều đó. Mẹ mình cũng không'.

Katherine đứng dậy. 'Thật mừng là cậu nói cho mình biết cậu định làm gì', cô bé nói. 'Mình cũng đi lấy tập giấy viết thư của mình đây. Mình chắc chắn cậu sẽ không kể cho mẹ cậu nghe rằng điều gì khiến cho cậu bị quát mắng. Nhưng mình sẽ kể'.

Gwendoline ném bút xuống bàn đầy phẫn nộ. Cô bé xé tờ giấy mới vừa viết ra khỏi tập giấy và vo viên lại. 'Thôi được', cô bé nói. 'Midnh chẳng viết nữa. Mình sẽ không để cậu đi ba hoa với mọi người nhà mình. Cái trường học này đúng là tệ hại! Bảo sao mẹ đã không hề muốn mình rời nhà'.

'Tội nghiệp cục cưng Gwendoline', Alicia nói, khi Gwendoline giận dữ lao khỏi phòng. 'Cậu ta sẽ không thể làm bất kì điều gì mình muốn! Phải nói thật là, mình nghĩ Malory Towers sẽ rất tốt cho cậu ta!'. Cô bé lại lắc mạnh đầu, và Darrell nhìn Alicia ngạc nhiên.

'Sao cậu cứ phải làm như thế?', cô bé hỏi.

'Mình đã bảo cậu rồi mà. Hình như mình không rũ hết ngược ra khỏi tai được', Alicia nói. 'Chúng cứ như bị bít kín vậy. Hy vọng ngày mai mình sẽ không trở thành điếc tai! Có một lần mình gần như điếc đặc khi bơi lặn dưới nước quá lâu!'

'Ôi, Alicia! Ngày mai mà cậu lại điếc tai trong lớp của Quý cô thì buồn cười lắm đấy!'. Darrell nói và cười to trước tình huống trở trêu này. 'Ôi, Alicia thân mến, mình không thể tưởng tượng mọi chuyện sẽ thế nào!'

'Này, mình có thể điếc thật đấy!'. Alicia nói. 'Hãy hy vọng là tai mình trở lại bình thường trước sáng mai!'

TÒA THÁP MALORY: HỌC KỲ ĐẦU TIÊN MỚI MẸ

Enid Blyton
www.dtv-ebook.com

Phần 9. Alicia Gặp Rắc Rối

Vụ việc ở bể bơi dù sao cũng mang lại nhiều kết quả tốt. Thứ nhất, bây giờ Mary-Lou đi theo Darrell y như chú gà con gặp mẹ! Cô bé lúc nào cũng có mặt để giúp Darrell. Cô bé dọn bàn, và còn đề nghị dọn giường hàng ngày cho Darrell nữa.

Nhưng Darrell lại không thích thế. 'Thôi đừng', cô bé nói với Mary-Lou. 'Mình có thể tự làm được. Sao cậu phải đi dọn giường cho mình? Cậu biết là tất cả chúng ta đều nên tự dọn giường mình mà, Mary-Lou. Đừng dờ hơi thế'.

'Mình không dờ hơi', Mary-Lou nói, mở to mắt nhìn Darrell. 'Mình chỉ muốn cố làm một chút - một chút để trả ơn cậu, Darrell ạ, vì - vì đã cuối mình khỏi chết đuối'.

'Đừng hâm thế', Darrell nói. 'Cậu sẽ chẳng bị chết đuối đâu, thật mà. Bây giờ thì mình biết chắc như thế. Và dù gì thì mình cũng chỉ rung lắc Gwendoline vài cái thôi! Chẳng đáng gì cả'.

Nhưng dù Darrell nói gì, Mary-Lou vẫn khẳng khái thần tượng cô bé, và luôn dõi mắt theo xem có bất cứ việc gì mình có thể làm được cho Darrell không. Darrell để tìm thấy socola trong ngăn bàn mình. Cô bé còn thấy một bình hoa nhỏ luôn đặt trên bàn nữa. Nhưng việc này làm Darrell cáu. Cô bé không thể đựng cái kiếu mà Mary-Lou e dè xây dựng một tình bạn như thế. Mary-Lou quá yếu đuối. Cô bé cần một ai đó mạnh mẽ, và đối với cô bé thì Darrell là cô bạn tuyệt nhất trần gian.

Nhiều người trêu chọc Darrell về sự quan tâm của Mary-Lou. 'Hôm nay cún con bé nhỏ đã vẫy đuôi chào cậu chưa?'. Alicia hỏi.

'Mình cũng ước giá như có ai đó đặt bình hoa đ-ẹ-ẹ-p trên bàn mình!'. Irene nói.

'Có vẻ Darrell rất cố vũ cho những trò vô nghĩa đó!'. Gwendoline nói. Cô bé vẫn ghen tỵ với những sự quan tâm bé nhỏ mà Mary-Lou dành cho Darrell.

'Cậu ấy không hề cố vũ', Katherine nói. 'Cậu có thể thấy là cậu ấy không hề'.

Một kết quả nữa sau vụ ở bể bơi là Gwendoline thực sự rất khó chịu với Darrell. Cả đời mình, cô bé chưa từng bị ai tóm cổ mà lắc, và cô bé không thể quên được chuyện đó. Ngay cả mẹ cô bé cũng chưa từng làm gì cô! Thực ra, sẽ tốt hơn cho Gwendoline ích kỷ và được nuông chiều nếu hồi đó cô bé bị trách mắng nhiều hơn một chút. Nhưng bố mẹ cô bé đã không làm thế, và giờ đây, việc bị Darrell rung lắc dường như là một tiếng sét đột ngột đầy khủng khiếp với cô bé, điều đó không dễ gì quên được. Cô bé coi đó là sự sỉ nhục nặng nề và bằng cách nào đó, cô bé sẽ trả thù. Rồi có ngày mình sẽ chơi lại nó, để rồi xem! Gwendoline nghĩ. Mình không ngại phải đợi đâu.

Kết quả thứ ba là Alicia bị nút tai do bơi dưới nước quá lâu. Không phải là kiểu điếc tai hần, Alicia biết vậy, rồi một lúc bất ngờ nào đó, tai cô bé sẽ kêu "bụp" một cái ở trong, và rồi cô bé sẽ nghe rõ như bình thường. Nhưng bây giờ thì thật bực mình khi nghĩ tới việc cô bé vừa mới giả vờ điếc tai xong, thì lại điếc thật. Liệu lần này Quý cô sẽ nói sao đây?

Thật không may cho Alicia là cô bé lại ngồi ở phía cuối lớp, kế hàng cuối cùng. Nếu ai có đôi tai bình thường thì vẫn nghe thấy hoàn toàn rõ ràng, dù ngồi cuối, nhưng Alicia với cả hai tai đều bị "nút", như cô bé vẫn gọi, thì rất khó có thể nghe được những gì cô giáo nói.

Tệ hơn, hôm đó Quý cô Dupont lại không dạy giờ tiếng Pháp, mà là Quý cô Rougier, cô giáo cao và gầy. Cô ấy hiếm khi thích mấy trò hài hước, nhìn

đôi môi mỏng luôn mím chặt của cô ấy là biết. Thật buồn cười, Alicia nghĩ, khi mà những người nóng tính luôn có đôi môi mỏng.

Quý cô Rougier có giọng nói nhẹ nhàng, tuy nhiên, có thể trở nên rất to nếu cô tức giận. Lúc đó, giọng cô sẽ khàn khàn, như giọng một chú quạ, mà các cô bé học sinh thì sợ lắm.

Hôm nay cô cho học sinh bắt đầu đóng một vở kịch tiếng Pháp. Hầu như năm nào, học sinh cũng phải học một vở kịch, rồi đóng từng phần khác nhau. Đôi khi họ sẽ biểu diễn trong các buổi văn nghệ của trường, nhưng thường thì họ chẳng biểu diễn gì cả, chỉ đóng trong lớp thôi.

'Nào', Quý cô Rougier nói, 'hôm nay chúng ta sẽ thảo luận về vở kịch, và có thể sẽ phân vai. Có thể một hoặc hai học sinh mới giỏi tiếng Pháp sẽ đóng vai chính. Như thế sẽ rất hay. Cô nghĩ các em học sinh cũ sẽ không ngại điều này đúng không?'

Tất nhiên chẳng ai ngại cả! Càng phải học ít thì tụi học sinh càng thích! Một số học sinh mới mỉm cười gượng gạo và nghĩ rằng mấy chuyện cười lật vạt của Quý cô Rougier thật nhạt quá.

'Nào, đầu tiên chúng ta sẽ xem ai đóng các vai chính trong vở kịch năm ngoái', Quý cô nói. 'Em, Alicia, em đã đóng vai gì?'

Alicia không nghe thấy, nên không đáp. Betty thúc vào Alicia. 'Cậu đóng vai gì trong vở kịch năm ngoái? ', cô bé nói khá to.

'Ôi! Em xin lỗi, thưa cô, em không nghe thấy cô nói gì', Alicia nói. 'Em đóng vai người chặn cửa ạ'.

'Cô tưởng đó là năm trước nữa', Quý cô nói. Alicia lại không nghe thấy gì. Betty lặp lại thật to. 'QUÝ CÔ BẢO CÔ ẤY NGHĨ ĐÓ LÀ TỪ NĂM HỌC TRƯỚC NỮA', Betty nói.

Quý cô rất ngạc nhiên. Tại sao Betty phải lặp lại tất cả những lời cô nói như thế? Thế rồi cô chợt nhớ đến điều mà Quý cô Dupont đã kể cho cô nghe về Alicia - à, đúng, con bé hư hỏng! Nó giả vờ điếc tai, phải không - và bây giờ lại là nó, lại bày trò cũ ra với mình.

'Ah, non, non!'. Quý cô Rougier lăm bắm với chính mình, rất giận dữ. 'Thật quá đủ! Mình sẽ không mắc bẫy đâu'.

'Alicia', cô nói, vỗ vỗ vào búi tóc nhỏ ở phía sau gáy. 'Em là một cô bé hài hước và em làm những trò hài hước, n' est-ce pas? Nhưng cô cũng thế, cô cũng hài hước và làm những trò hài hước. Cô muốn em viết cho cô bằng tiếng Pháp, năm mươi lần, nắn nót nhất có thể. "Em sẽ không bị điếc trong lớp của Quý cô Rougier" '.

'Cô bảo sao ạ, thưa cô?'. Alicia hỏi, vì nghe loáng thoáng thấy tên mình lúc ban đầu, nhưng chẳng nghe thấy gì khác. 'Em không nghe được mấy ạ'.

'Ah, cette méchante fille!'. Quý cô kêu lên, lập tức nổi nóng như mọi khi. 'Alicia, écoutez bien! Nghe rõ đây! Em phải viết cho cô câu "Em không được điếc tai trong giờ của Quý cô Rougier" MỘT TRĂM LẦN!'

'Nhưng cô chỉ vừa mới nói là năm mươi lần ạ', Betty nói giọng phẫn nộ.

'Cả em nữa, em phải viết "Em không được nói leo" một trăm lần!'. Quý cô nổi trận lôi đình. Cả lớp im phắc. Tất cả đều biết Quý cô Rougier sẽ như thế nào trong tâm trạng này. Cô ấy sẽ bắt ai đó viết một nghìn lần không chừng. Cô ấy là giáo viên dễ bị kích động nhất ở trường này.

Betty thì thầm với Alicia ngay khi Quý cô viết lên bảng, nhưng thấy rõ rằng Alicia tội nghiệp không nghe được lời nói thầm, nên Betty nguệch ngoạc viết một mẫu giấy cho Alicia.

'Cậu phải viết một trăm dòng cho Q. Xin cậu đừng nói thêm lời nào rằng cậu không nghe thấy được, nếu không cậu sẽ phải viết một nghìn lần! Q.

đang trong cơn thịnh nộ!

Alicia gật đầu. Và bất kỳ khi nào Quý cô hỏi cô bé có nghe thấy cô ấy nói không, Alicia liền đáp lễ phép. 'Có ạ, cảm ơn cô, thưa cô', với hy vọng sẽ được tha thứ!

Cô Potts bước vào để dạy giờ tiếp theo. Quý cô dừng lại nói chuyện với cô Potts. 'Trời ơi, cô Potts, một học sinh của cô, em Alicia ấy, lại bị điếc tai. Buồn quá, phải không? Em ấy còn trẻ khỏe thế cơ mà!'

Buông xong lời này, Quý cô Rougier biến mất. Cô Potts lạnh lùng nhìn Alicia.

'Cô không thể nghĩ rằng ngay cả em cũng ngốc nghếch đến mức giờ cùng một trò tới hai lần, Alicia ạ', cô nói. Tội nghiệp Alicia! Cô bé chẳng nghe thấy cô Potts nói gì, nên cứ nhìn cô dò hỏi.

'Em có thể rời bàn mình và chuyển lên một bàn phía trên này', cô Potts nói. 'Jean, em đổi chỗ cho Alicia. Các em có thể đổi đồ trong ngăn bàn sau'.

Jean đứng dậy, rất khoái chí vì nghĩ rằng mình có thể rời bàn đầu tiên - nơi luôn trúng tầm mắt của cô Potts, và chuyển xuống một trong những bàn dưới cùng mà ai cũng thích. Ở hàng dưới cùng thì học sinh có thể dễ dàng thì thì thầm, và dễ bày vài trò nghịch ngợm hoặc chuyền giấy. Alicia vẫn không nhúc nhích vì cô bé không nghe thấy gì. Chợt trong tai cô bé có tiếng ù ù rất khó chịu.

'Cậu phải chuyển chỗ, đồ ngốc!'. Betty nói thầm nhưng rõ to. 'Đi đi - lên chỗ của Jean'.

Alicia đã hiểu được chuyện gì đang xảy ra. Cô bé mất hết cả tinh thần! Gì thế này, phải rời khỏi bàn dưới mà cô bé rất thích, rời chỗ ngồi bên cạnh Betty - và chuyển lên bàn trên cùng, ngay tầm mắt của tất cả các cô giáo. Tất cả đều biết rằng ngồi bàn đầu chẳng có gì vui!

'Ôi, thưa cô Potts', cô bé nói trong tuyệt vọng. 'Thật mà, em bị điếc! Do bơi dưới nước nhiều quá đấy ạ!'

'Em nghĩ thế - và em đã giả vờ điếc hôm trước rồi', cô Potts nói lạnh nhạt. 'Làm thế nào mà cô biết khi nào mà em điếc thật, khi nào thì không, hả Alicia?'

'Nhưng lần này em bị thật ạ', Alicia nói và ước giá như tai mình đừng có ù ù như thế. 'Em xin cô, cô Potts, cô cho em ngồi lại đây!'

'Nào, Alicia', cô Potts nói bằng giọng to và rõ đến mức dù điếc hay không thì Alicia cũng chắc chắn nghe thấy, 'nghe đây, và nói xem em có đồng ý với cô hay không. Nếu em không điếc mà bày trò, thì tốt nhất là em ngồi lên đây để cô quan sát em cho rõ. Còn nếu em bị điếc và không nghe được khi ngồi ở bàn dưới, thì việc em chuyển lên bàn đầu để nghe cho rõ là nên làm. Em nghĩ sao?'

Alicia chẳng biết làm sao ngoài việc đồng ý với cô. Cô bé buồn bã ngồi phịch xuống chỗ Jean. Tất nhiên ở chỗ này thì cô bé nghe được rõ hơn nhiều. Thế rồi một điều kì cục đã xảy ra. Đầu tiên, một tai của cô bé có tiếng "bụp", rồi đến tai kia. Cô bé lắc đầu. Tốt quá, tốt quá! Hai tai của cô bé đều có tiếng "bụp" và bình thường trở lại. Cô bé lại nghe rõ hơn bao giờ hết.

Cô bé mừng đến mức thì thầm ngay cho Mary-Lou ngồi bên cạnh. 'Tai mình kêu bụp rồi. Mình nghe được rồi!'

Cô Potts có thính giác siêu nhạy. Cô nghe thấy tiếng thì thầm và quay ngay xuống phía dưới. 'Em có thể nhắc lại câu em vừa nói được không, Alicia?' cô nói.

'Em nói. "Tai mình kêu bụp rồi. Mình nghe được rồi" ạ'. Alicia nói.

'Tốt', cô Potts nói. 'Cô nghĩ em đã thấy là ngồi bàn đầu thì nghe rất rõ.'

'Nhưng, thưa cô Potts, em...'. Alicia mở miệng.

'Đủ rồi', cô Potts nói. 'Hãy để cả lớp bắt đầu bài học, đừng khiến ai mất thì giờ với hai cái tai của em nữa, dù em có điếc hay không'.

Alicia rất cáu vì cô bé và Jean phải đổi đồ trong ngăn bàn vào giờ ra chơi. Cô bé ghét ngồi ở bàn đầu lắm. Jean thì lại rất sung sướng vì được đổi chỗ.

'Mình đã ước liên tục là mình được ngồi bàn dưới', cô bé nói. 'Và bây giờ mình đã được ngồi dưới rồi'.

'Thật không công bằng', Alicia càu nhàu. 'Sáng nay mình thật sự bị điếc - rồi tự nhiên tai mình lại bình thường. Cô Potts lẽ ra phải tin mình chứ'.

Darrell, đang giúp bạn một tay, không thể nhin cười. Alicia đang không có tâm trạng nào mà chịu được việc bị trêu chọc, nên cô bé quắc mắt.

'Ôi, Alicia, mình biết mình cười thế này là không hay lắm', Darrell nói, 'nhưng thật tình nhé, buồn cười lắm ấy! Lúc đầu cậu giả vờ điếc, và cho được Quý cô vào bầy. Thế rồi cậu điếc thật, nhưng lúc đó thì không ai tin cậu nữa! Y như câu chuyện ngụ ngôn về cậu bé chăn cừu cứ kêu "Chí sói, chó sói!" khi chẳng có con sói nào, và rồi khi có sói thật và cậu ta gọi người tới giúp, thì chẳng ai đến vì không ai tin cậu ta nữa!'

'Thế mà mình tưởng cậu là bạn mình cơ đấy', Alicia nói nhạt nhẽo. 'Mình không thích bị giảng đạo đức đâu nhé'.

'Ôi, mình có giảng đạo đức đâu, thật mà!' Darrell nói. 'Nghe này, Alicia, mình sẽ viết một nửa số dòng cho cậu, nhé! Viết một trăm dòng thì đến bao giờ, mà mình biết cậu ghét phải viết thế lắm. Mình thích giúp cậu.'

'Thôi được. Cảm ơn nhiều', Alicia nói, đã vui lên một chút. Thế là tối hôm đó. Quý cô Rougier nhận được bản chép phạt 100 dòng, một nửa viết

chữ xấu và một nửa viết chữ đẹp hơn. 'Thật lạ khi mà một học sinh có thể viết rất xấu trên một mặt giấy và rất đẹp trên mặt giấy bên kia!' Quý cô ngạc nhiên. Nhưng thật may cho Alicia, Quý cô chẳng làm gì khác ngoài ngạc nhiên về việc này!